

P V I S

1 6 1 8

EX LIBRIS
ILLVSTRISSIMI VIRI,
DN. DAN. LVDOLPHI,
LIB. BAR. de DANCKELMANN,
S. REG. MAI. BORVSS. CONSILIARII
STATVS INTIMI, cetera,
BIBLIOTHECÆ ACAD. FRIDERICIANÆ
TESTAMENTO RELICTIS.

EF 14

Handwritten text, possibly a signature or date, located in the lower-left quadrant of the page. The text is faint and difficult to decipher.

DE RATIONE
Conficiendi facile & ar-
tificiose

GRÆCA CAR-
MINA,

IN QVA PRÆCIPUA ARTI-
FICIA ET COMPENDIA GRÆ-
cæ Poëscos perspicuè & brevi-
ter indicantur,

AUTORE

CHRISTOPHORO HELVICO

in illustri GIESSENA Profess.

GIESSE HASSORUM,
Casparus Chemlinus imprimebat Anno

M. D C X.

M. Petrus à Jona
1675

1. 396.
1675. 1790.
17. 711. 0. 9.
1586. 69.

396

DE RATIONE
Cognoscendi Facultate
M. D. C. C. C.

GRÆCO CAR
M. D. C. C. C.
IN OVA FRÆCITIA APT
VIGILIA CAR
ca. Philosophicis Ratione
ter Indignitas

KÖN. PR. FR.
UNIVERS.
ZVHALLE

CHRISTIAN
M. D. C. C. C.

ANTIQVO INCLYTI GE-
NERIS SPLENDORE ET GENE-
*rosa heroum profapiâ nobilissi-
mo juveni,*

Dn. GEORGIO ERNE-
STO à Tiefsenbach /

Studiorum gratiâ in Academia Gies-
sena commoranti, amico suo
dilecto S. P. P.

CHRISTOPHORUS HELVICUS
ibidem Professor.

MAGNAM sapi-
entiam, eruditi-
onem & suavita-
tem inesse Poëta-
rum, (praesertim antiquorum
illorum Graecorum) scriptis, a-
A 2 pud

Dedicatio.

pu^d omnes ^{καρίεντας} semper indu-
bitatum fuit. Etenim quod alii
scriptores severis praeceptis &
gravibus exhortationib. ad vi-
tam rectè ac prudenter institu-
endam insinuare hominibus ab-
laborârunt, id Poëta singulari
artificio, inventionum suavissi-
marum illecebris metrorum cõ-
cinnâ harmoniâ conditis, styliq;
peculiari lepôre, & caractere
sermonis planè ^{ελεξιόνως} feliciter af-
secuti sunt: in primis Græci, qui
non solum antiquitate, in qua
non exigua pars consistit com-
mendationis, Latinos anteeûnt,
sed

Dedicatio.

sed & nativa quadam Græci
idiomatis Venere, haud scio an
imitabili, eosdem longè superât.
Hinc adeò sapientissimi quicq̃
veterum olim constituerunt, ut
in Scholis juventus ad Græco-
rum Poëtarum lectionem assi-
duam assuesceret, quò per ejus-
modi delicias meleruditionis &
prudentiæ tanquam cum lacte
materno tenellis animis instilla-
retur, & iudicium in illis paula-
tim ab unguiculis (q̃ ajunt) for-
mari inciperet. Quæ consuetu-
do non apud Ethnicos solùm, sed
& Christianos viguit semper,

A 3 velut

Dedicatio.

velut ex Clementis Alexandrini,
Eusebii, Basilii, Athanasii, &c.
scriptis, clarissime v. ex Nazian-
zeni testimonio constat: Adeoq;
etiamnum inter Græcos, quan-
tumvis barbarica tyrannide,
& servitute oppressos, obtinet;
sicuti testatur, quinatione Gra-
ci interdum ad has oras appel-
lunt. Porrò cum adlectionem,
Poëtarum magnam alacrita-
tam excitet geneses exerciti-
um, si quis ipsemet in scribendis
Græcis versibus se exerceat, &
prætereà hac scientia scriben-
di carmen Græcum, alioquin
jucun-

Dedicatio.

jucunda & laudabilis sit, licet in
falsa difficultatis suspitione apud
plerosq; studiosos hæreat, volui
ego, cum adhuc Græca profite-
rer, pro mea quoq; parte ad hoc
præclarum studium promo-
vendum ^{imprimis} ^{novi} aliquod ^{plures} & afferre,
& Isagogem quandam brevem
auditorib. meis proponere, quâ
adjuti, facili operâ, ad Poësin
Græcam & Poëtarum lectionē
deducerētur. Illam verò quam-
vis non satis revisam ac lima-
tam (neq; enim occurrerat) nunc
demum hortatu Collegarum &
amicorum quorundam publi-

Dedicatio.

*cari passus sum; non nescius,
multis eam nimis vulgarem &
protritam visum iri: quippe qua
se ad tam humilia rudimenta
demittat. Quod tantum abest,
ut diffitear, ut etiam existimem,
ineptum esse, si quis in hoc scribē-
di genere exquisitas è Critico-
rum polyhistoricis myrothecis
depromptas dissertationes insti-
tuere velit, cum non exercitatis
talia scribantur, sed iis qui per-
spicuum methodū & viam cō-
pendiariā in hac adyta penetrā-
di desiderāt. Tibi v. potissimum,
Nobiliss. sanguis, Georgi Erneste,
hanc*

Dedicatio.

*hanc Ifagogen inscribere volui,
partim q̄ ob eximias virtutes,
pietate, modestiã & industriam,
& ceteras, quib. inclytã stirpem
tuam egregiè representas, mihi
dudum charus fueris, partim ut
strenuè in literis versanti calcar
adderẽ, quo speratos ex te fruct̄ q̄
in patriæ cõmodum ad lauda-
tissimorũ majorũ atq; cognato-
rũ exemplũ alere & ad maturi-
tatẽ perducere ne desisteres. Nã
Acer & ad palmæ per se cursurus ho-
nores,
Si tamen horreris, fortiùs ibit equus.
Bene vale. Dabam è Museo, Ca-
lendis Juliis, Anno 1610.*

DE CARMINIBVS GRÆ-
CIS ARTIFICIOSE COM-
ponendis.

CAP. I.

*Quòd facilius sit, Græcum quàm
Latinum carmen scri-
bere.*

NTE omnia, eximenda
est nonnullis perversa o-
pinio, qui propter eà re-
fugiunt studium Græcæ
poëseos, quòd sibi imaginentur, rem
esse difficilimã. Quòd si verò illi & ju-
cunditatem & facilitatem ejus gustas-
sent unquam, dubium non est, quin
maxima animi alacritate ad hoc stu-
diũ contenderent, & insignium fru-
ctuum, qui ex eo literis & eruditioni
accreseunt, participes fieri anniteren-
tur. Sive enim jucunditatem spectes,
nescio

nescio quâ linguæ nativæ dulcedine & gratiâ inimitabili, Græca poësis Latinam antecit, (ut jam de poëticorum leporum origine & inventionis prærogativa nihil dicam:) quam venustatem eruditissimi quique omnibus seculis & agnoverunt, & admirati sunt, sicut eorum monumenta, quæ adhuc extant, luculenter testantur: si ve expeditam & facilem conficiendi rationem respicias, nulla profectò Latinæ cum Græca poësi comparatio est, ut haud invitum fatebitur, quicumque vel paulùm in utraq; est versatus. De Lucilio Horatius refert, quòd gloriatum sit, se vel ducentos versus stantem pede in vno consuere posse. Quod, ut forrasse multis mirum videatur, & sanè singularem naturæ bonitatem felicitatemque arguat: ita de Græca poësi propter sui facilitatem non ineptè dici possit, eos qui operam illi dare voluerint, hac in parte vel Lucilios posse fieri, vel saltem eidem non multum

tum

tum cedere. Caussam hujus rei si quaeras, in promptu est. Multis modis superatur Latina lingua à Græca, copiâ Synonymorum, imprimis verò in poësi, ut nemini ignotum est. Quare vel ob hanc caussam unicam liquet, quarum hæc ab illa distet. Verùm non est hæc caussa sola. Accedit enim insignis dialectorum varietas, accedit particularum Expletivarum copia, Epithetorum abundantia, Figurarum frequentia, libertas elisionū, libertas in producendis vel corripendis syllabis, in cęsura & pedum dispositione seu concatenatione; de quibus singulis eorumque legitimo usu, ordine, quanta fieri poterit brevitare, agemus, & facilem ad Græcam poësin aditum methodumque, ostendemus. Generales Canones, ad utramque Latinam & Græcam necessarios, cum in Latina nostra Poëtica abundè explicatos priorem tradiderimus: nō est ut hîc repetamus.

famus. De iis tantum, quæ ad Græcam
in specie pertinent, acturi sumus.

CAP. II.

De Copia Synonymorum.

CUM igitur tanta felicitas sit Græ-
cæ linguæ in vocabulorum idem
significantium copiâ, non tantum in
vocibus ipsis, sed etiam vocum flexio-
ne, declinationum variatione, & tem-
porum multitudine, opera danda, ut
hac commoditate utatur scripturus
carmen Græcum. In primis attendat,
esse quædam vocabula Poetis solis u-
sitata, quorum in prosa usus aut nul-
lus aut saltem rarissimus est, eaque in
carmine primam obtinere eleganti-
am. Exemplo sit Mors, quæ apud po-
etas Græcos multas habet appellatio-
nes, μοῖρα, μῆρ, πότμος, κῆρ, τέλος θανάτου,
εἶς, ὄλεθρος &c. quæ tamen in prosa
non perinde locum habent. Huiusmodi
igitur congeries diligenti lectione cõ-
pare-

paretur, & in verbis quidē observetur non solum thema ipsum, sed & temporum usus apud Poetas. Non enim omnia tempora promiscuè à verbis præsertim poeticis in usū sunt. Præterea etiam phrasæ & formulæ loquendi poeticæ sunt notandæ. Carmē n. q̄ nō sapit phrasin poeticā, insulsū habetur. Exempli gratia, Mori poeticè est

πότερον θηπασεῖν, θηπασεῖν μέγιστον ἡμᾶρ, καί τι μὲν
 δέμεν αἰδῶ. ἔλω, νέκυας καὶ δῶμι αἰδάο ὀππεδου,
 τέλω θανάσιο πιχῆναι, ἴσο θυμὸν εὐέσσαι, &c.

Ne quis verò hîc conqueratur, magnum laborem & diuturnam Poetarum lectionem requiri ad talem Syllavam comparandam, en confecta tibi jam pridem est hæc opera, quantum ad simplices voces, in utilissimo libro synonymorum, quem primùm Martinus Rulandus tumultuariè collegit, nuper verò accurata diligentiam revideat, emendavit & perpolivit David Hoeschelius, ita ut nunc ex illo insignis utilitas ad studiosos redundet. Quantum verò ad formulas locutio-

num

num poeticarum, si quis nondum in
lectione Poetarum versatus sit, con-
sulat elegantissimū libellum Joh. Vol-
landi de re poetica Græcorum, ubi suf-
ficienter inveniet, quantum erit opus.
Etsi n. in illo non omnia fortasse, quæ
apud Poëtas reperiuntur, collecta sunt,
& passim adjici plura possunt, tamen
præstabit maximum usum Studiosis,
qui propria industria inventis addere,
& ex iis, quæ annotata sunt, fundamē-
tum cognitionis jacere poterunt. Sed
demus variationis aliquod specimen,
Materia esto hæc:

*Omnibus hominibus in maiore vel euri vi-
vere fatale est.* (Βιωται.)

1. *Omnibus.* Ἐν μελεδῶσι βροτοῖς πέπτωται πάντες
Πέπτωται πάντεσσι βροτοῖς ζῆν ἐν μελεδῶσιν

Ἐσιν ἅπασσι βροτοῖς πεπτωμῆμον ἄλγεα πάσχειν.

Πέπτωται ξυμπᾶσι βροτοῖς λυγρὸ ἄλγεα πάσχειν.

2. *Hominibus.* Πάντεσσι βροτοῖς ζῆν ἐν μελε-
δῶσι πέπτωται.

Ζῆν μερόπασιν ἅπασσι πέπτωται ἐν μελεδῶσιν.

Ἐν μελεδῶσι βιωῖν πάντι βροτοῖσι πέπτωται.

Πᾶσι βροτοῖς ἀνδρεσσι πέπτωται ἐν ἄλγεσι ζῶειν.

Ζῆν γοεράς δὲ, μοῖρα καὶ θεοῖσιν ἀνδρώποισι.

3. *In Curia.* Πᾶσι μέλεσσαν εχειν ἀνδρεσσι βρο-
ποῖσι πέπρωται.

Α'μφ' ὀδύσσις πέπρωται ἀπασι βροτοῖς βίον ἐλκῆσ.
Μοῖρα βροτοῖσιν ἀπασιν εχειν ἀχέ' ἀκελῆσ θυμῶ.
Ζῶειν ἀχνυμῆσξ ζύμπασι βροτοῖσι πέπρωται.

4. *Vivere.* Πᾶσι πέπρωται ἐν ἀλγεσ' ὄραν Φάσ
ἠελίοιο.

Πᾶσι βροτοῖς πέπρωται ὑπ' αὐγῆσ ἠελίοιο
Ζῶειν ἀχνυμῆσξ ἐν κῆδεσιν ὄραλέοισιν.
Κῆδεσιν ἐν γοεροῖς μοῖρ' ἐσσι βροτοῖς βιοδύσιν.

5. *Fatale.* Μόρσιμόν ἐσιν ἀπασι βίον Δέγειν ἐν
λυπῆσ.

Μοῖρα βροτοῖσιν ἀπασι πέλει ἐν ἀλγεσι ζῶειν
Θέσφατόν ἐσσι βροτοῖς τεῖρεσθ' ὀδύνησι κακῆσιν.

Ἄλγεσι θυμὸν ἐδεῖν μόρσ' ἐσιν ἀπασι βροτοῖσιν,
Ζῆν εἰμαρτ' ὀδύνησι γῆσ μερόπων ἀνθρώπων.
Οὕτως ἐσιν ἀπερθε κακῶν θνητούσγε βιῶναι.

Οὕτοι ἄτερ καμάτων θεὸς ἀνδράσ' ἔδωκε βιῶναι.
Οὐκ ἐσσι θνητῶσ καμάτων δίχα ζῶέμεν ἀνδρας, &c.
Πᾶσιν ἄπιχθονίοισι μόρσιμον κακὰ ἄλγεα πάσασιν.

CAPUT III.

De elegantia Epithetorum.

NON minor copia & elegantia cō-
sistit in Epithetis. Quamvis enim
illa etiam Latino carmini singulare
decus concilient, ut in Poetica nostra
monui-

monuimus, tamen in Græca lingua esse & copiosiora & jucundiora nemo negaverit. Danda igitur opera, ut observetur, quæ Epitheta quibus substantivis à Poëtis tribuantur; ut epitheta Terre varia sunt: ζείδωρος & ἀρρερα, far donans, ἐρίβωλος & ἄρρερα, glebis abundans, χθῶν πλουσιότερα, multos pascens. χθῶν βωλιανειρα, homines pascens, ἀρεῖα χθῶν spaciola, ampla, &c. Coeli epitheta, ἑρμηνος ἀστέρων, cœlum stellatū, ἑρμηνος ἀστέρων spaciosū, πολύχαλκος, multis machinis solidatum, ὄλυμπος & ἀγάννηφος, nivolum, πολύπλοκος, multas plicas habens &c.

Atque hac in parte magnâ molestiâ Studiosos liberavit & incomparabilem thesaurum Epithetorum diligentissimo labore collegit Conrad. Dinnerus Jctus, qui omnibus Græcissantibus commendatissimus esse debet. Habent ibi congesta ex omnibus Græcis Poëtis epitheta in maxima copia, unde ex animi sententia depromere possunt, quicquid commodum

B fuerit

fuerit. Sed est tamen in iis cautè animadvertendum, ne sine delectu arripiantur, quæ à scopo aliena sunt. Exempli gratia: Si quis in Agamemnonis descriptione epitheton Iliad. α οἰνοβαρής (ebriosus) κινῶς ὄμματ' ἔχων, (canino vultu præditus) usurpare velit, quod eo loco ab Achille in ipsius contumeliam effusum fuit per iracundiam, toto cœlo erraverit. Talia igitur epitheta eligenda, quæ præsentī materiæ congruunt: ut sunt ea, quæ ad quasvis circumstantias ex æquo quadrant, desumpta ex natura & proprietate cuiusque rei, veluti in antè allatis exemplis. Sic mare, αἰθρῆς appellatur πολὺν, canum, αἰετῶν, infrugiferum, θείον, divinum id est, magnum, πόντος ἠεροειδής, aëreum colorem referens, θάλασσα πολύφλοισβος, multo strepitu fremens &c. Sic in superiori materia κυνίς epitheton attribui potest hoc modo:

Θέσφατόν ἐστι βροτοῖς ἐν γχοιθροῖς μελεδῶσι
Ζῶειν ἀχνυμένης καὶ πιάχειν ἄλγεα λυγρῶ.

CA.

CAPUT IV.

De Varietate Dialectorum.

Magnam variationis copiam sup-
peditat etiam diversitas Diale-
ctorum, quibus in prosa quidem uti
non licet, in carmine verò & decet &
neceffe est. Et si verò apud Græcos dia-
lecti innumeræ penè fuerint, quatuor
tamen celebriores præter cæteras ha-
bentur, Attica, Jonica, Dorica, Æoli-
ca; quibus accedit peculiaris quædam
consuetudo Poëtis familiaris, in non-
nullis declinationibus & conjugatio-
nibus voces variandi. Hæc omnia sæ-
pè unam eandemque vocem mirifi-
cè variant, tam in syllabarum nume-
ro, quàm in quantitate, ut, pro εἶναι di-
cere possum εἶναι, & ἔμμεναι, & ἔμμεν, & ἔμ-
μεν, & ἦμεν, & ἦμεσ. Jam, ut varietas hæc
facili negotio cognosci memoriaque
comprehendi possit, proponere vi-
sum est in synopsis omnes dialectos

unà cum vulgari seu communi, ita ut uno intuitu distinctis columnis conspici possit, quomodo singulæ & à cōmuni & à se invicem discrepent. Erit hæc opera ut spero Græcæ linguæ studiosis non infrugifera. Majoris perspicuitatis causa addam & hoc. Cùm per sola exempla hæc methodus progrediatur, atque regulæ per exempla significantur, & verò regulæ per exempla denotatæ, non semper universales sint, nec omnibus similibus exemplis ex æquo convenient : ut nihilominus sciri possit, quando exemplum generaliter accipiendum sit, quando minùs, id est, quando de omnibus omninò similibus, quando de paucis, quando de uno individuo tantùm intelligi debeat, adjeci signa ad imitationem Grammaticæ nostræ Latinæ. * Signum asterisci notat exemplum esse regulæ universalis, & omnia in eodem genere similiter flecti posse. ¶ Signum paragraphi notat, excem-

exemplum esse regulæ, quæ de plerisque non de omnibus valeat. † Signū obelisci notat, de paucis idem iudicium esse. [Signum denique angularis parentheses ostendit, in una tantum voce quæ adscribitur, variationem esse, ad alias nequaquam extendi. Vide in fine Isagoges post cap. 12.

CAPUT V.

De legitimo usu Dialectorum.

NEq; tamen sine omni discrimine Dialecti in carmine permiscendæ sunt. Nam id esset potius centonem quàm legitimum carmen scribere. Verùm observare convenit certos limites & metas, intra quas verus dialectorum usus consistit. Primò igitur sic habendum: Græcæ poëseos esse duo veluti genera distincta, Jonicum unū, Doricum alterum. Jonico scripserunt

B 3 pleri-

plerique omnes Poëtae, epici & elegiaci, estque communissimum & usitatissimum. Dorico scripsit Theocritus (quanquam nonnulla idyllia ex toto sint τῆ ἰδοῦ, Jonica dialecto scripta) Moschus, Bion, & Lyrici ferè omnes, Pindarus, Anacreon, Alceus, Sappho, Bacchylides &c. Eiusdem generis sunt chori apud Tragicos poëtas, Euripidem, Sophoclem, Æschylum. Secundò: Æolica dialectus ad Doricum scribèdi genus propiùs accedit, quare sub illo comprehendi potest. Attica verò ad Jonicum referri potest, quantumvis multa cum Dorico habeat cōmunia: Nisi mavis cum nonnullis Atticum genus seorsum statuere, & Comicis Tragicisque attribuere, qui cæteris dialectis parciùs usi fuerunt extra choros. Tertiò. Distincta quidè sunt hæc utriusque poëseas genera, ut ex uno in alterum temerè saltus faciendus non sit: Sed tamen multa sunt, quorum promiscuus & indifferens usus

usus deprehenditur in utroque Verbi
 causa: Infinitivi formula & Jonica *τυ-
 πέμεν*, & Dorica *τυπέμεναι*, indifferenter
 locum habet ubivis. Futuri quintæ
 conjugationis formula & Jonica, ut
φαλέω pro *φαλώ* à *φάλλω*: & Æolica, ut *ἔρσω*
 ab *ἔρω*, reperitur promiscuè. Sic in
 Pronominibus indifferenter veniunt
 plurima, ut *ἐμὸν* & *μόν* Doricè, *ἐμέο* & *μέο*,
 & *ἐμοῖο* Jonicè & *ἐμέθεν* Atticè. In Dorico
 præsertim genere, Jonica plurima oc-
 currunt, ut finales terminationes Da-
 tivorum pluralium *λόγοισι* pro *λόγοις*, *μέ-
 σαισι* pro *μέσαις*: Et Genitivi tertiæ decli-
 nationis in *οιο*, ut *βρόχθοιο* pro *βρόχθης*. In-
 terdum fit in una voce duarum diale-
 ctorum mixtura, ut *ἄμετέρησι* pro *ἡμετέ-
 ρησι* Theocr. idyll. 2. *τίκεαι* pro *τίκη* idyll.
 3. *μελίσθεο* pro *μελίτζς*, Mosch. *φοφέοισα* pro *φο-
 φῆσαι* &c. omnia partim Jonicè partim
 Doricè. Ac Jonica dialectus ferè tota
 in Doric o genere usurpata reperitur,
 ita tamen, ut Dorica prædominetur:
 sed non cōtrà Dorica dialectus promi-

scuè ingreditur genus Ionicum. Itaque ex lectione Poëtarum observandum est, quæ formulæ Doricæ & Æolicæ poësin Ionicam ingrediantur, quæ minùs. Dabo in gratiam studiosorum hujus rei quoddam specimen.

DIALECTI DORICÆ VSVS
IN GENERE JONICO.

I.

Primò non licet η mutare in α , nisi in certis vocibus, quæ apud Poëtas Ionicos exant, ut $\epsilon\kappa\tau\eta$ pro $\epsilon\kappa\tau\eta$ apud Hom. $\alpha\lambda\alpha\varsigma\omega\nu$ πίνθ \circ pro $\alpha\lambda\lambda\iota\varsigma\omega\nu$ apud eund.

2. Vbi Ionicè est $\epsilon\omega$, vel $\epsilon\varsigma$ pro ς , Doricè id mutari potest in δ ut $\epsilon\zeta\acute{\alpha}\zeta\varsigma$, Ionicè $\epsilon\zeta\acute{\alpha}\zeta\epsilon\omega$, Doricè $\epsilon\zeta\acute{\alpha}\zeta\delta$, Hesiod. Φιλ $\epsilon\varsigma\zeta\iota$ Ionicè, Φιλ $\delta\zeta\zeta\iota$, Doricè, Theogn. Hac observatio frequens est in verbis contractis.
3. Dorismus in $\epsilon\theta$, ut $\epsilon\sigma\lambda\delta\varsigma$ pro $\epsilon\sigma\theta\lambda\delta\varsigma$, $\delta\pi\theta\epsilon\nu$ pro $\epsilon\pi\theta\delta\epsilon\nu$ apud Hom. reperitur.
4. Articulo Dorico $\tau\acute{\omega}$ pro $\alpha\iota$, $\tau\acute{\eta}$ pro $\alpha\iota$ vel $\alpha\iota$ uti licebit.
5. $\alpha\iota\omega\sigma\omega\nu$ pro $\epsilon\gamma\gamma\omega\nu$ vel $\epsilon\alpha\omega\sigma\omega\nu$.
6. Pronomina $\epsilon\gamma\omega\nu$, $\epsilon\mu\delta\omega$, $\mu\delta\omega$, $\tau\acute{\upsilon}\nu\eta$, $\sigma\epsilon\omega$, $\tau\delta\omega$, $\tau\omega\iota$, $\tau\epsilon\iota\nu$, $\sigma\phi\iota\nu$ pro $\alpha\iota$, $\mu\iota\nu$ pro $\alpha\upsilon\tau\acute{\omega}\nu$, $\alpha\upsilon\tau\acute{\epsilon}\varsigma$ $\epsilon\sigma\tau$. $\pi\acute{\epsilon}\delta\varsigma$, $\tau\acute{\eta}$, $\tau\acute{\epsilon}\omega\nu$, pro $\sigma\acute{\upsilon}\varsigma$, $\sigma\acute{\eta}$ $\sigma\acute{\alpha}\nu$, promiscua sunt.

7. In verbis passivis prima pluralis μεθεα pro μεθα usurpari potest.
8. Aoristi primi tertia pluralis in εν, ut ἐτύφθηεν pro ἐτύφθησεν.
9. Ab εἶμι pro εἶς, ἐοσι, pro ἔσομαι, ἐοσῶμαι, pro ἔσταν, ἐοσῶταν, pro εἶναι, εἶμεναι & εἶδναι.
10. Pro πρὸς, πρὸς ἑ & πρὸς ἑ: pro εἰ & εἶκε, αἶκε. Et in genere, qua per enallagen & syncopen variantur.

ÆOLICÆ DIALECTI USUS

IN GENERE JONICO.

I.

- Φύλα pro Φυλῆ, & Φυζακινὸς pro Φυζῆς est apud Homer. Φῆς pro ἦς apud eund.
2. Diphthongus saepe posteriorem vocalem abijcit, ut in his: δῆχῶς, παλαῶς, χεραῶς, ἔταρ &.
 3. Doricus genitivus prima declinationis in αω, ut αἰνεῖαω, & pluralis in ἄων, ut μεσοῶν.
 4. Aeolismus in neutris quibusdam ας, mutatis in & prima contractorum, ut ἄδ & pro ὕδας, Hesiod.
 5. Ex pronomib. pro duali νόι, usurpatur ἄμμε, pro ἡμεῖς, ἄμμες, pro ἡμῖν, ἄμμιν, pro ἡμῶς, ἄμμας, ἄμμε. Sic in secunda persona, ὕμμες, ὕμμιν, ὕμμας.

B 5

6. Ex

6. Ex verbis, futurum quinta coniugationis ἰνω, ut κέλωσ ἀ κέλω.
7. Paragogica syllaba θα in personis secundis sub-iunctivi, ut ἐθέλωθα. Et nonnullis indicativi, ut ἐφηθα, ἤθα, οἶθα.
8. Infinitivi ἀρόμεναι pro ἄρον apud Hesiod.
9. Imperativus verborum in μι αἰτιuus, ut δίδωμι pro δίδομι, apud Homer.
10. Enallage generis & declinationis. Praesertim verò syncope prepositionis κτ, ὑπό, ἀνά, ut κάκτανε pro κατέκτανε, κάβαλε pro κατέβαλε, καδδύαμιν pro κτ δύαμιν, καππεδίον, pro κτ πεδίον, κακκεφαλῆς, pro κτ κεφαλῆς, καδδὲ, pro κτ δὲ, ἀγκρεμάσασα pro ἀναγκρεμάσασα & alia huius generis plurima.
11. Pleonasmus in vocibus αἰτιά, ἔκκλησ, αὐτιά & ἔκκλησ. Atque hac praecipua sunt, plura pro sua industria quilibet observabis.

CAPUT VI.

De Apostropho.

IN Græco carmine observandum, omnes syllabas ad scansionem connumerari, & nullam ante vocalem aut

aut diphthongum Latino more elidi, nisi abjiciatur per apostrophum (si modò apostrophum capax sit, ex vocalibus enim tantum ε, & ο, itemq; α & ι correptę, per apostrophum abjici possunt: è diphthongis verò αι & οι si ratione toni breves sint.) Quòd si igitur syllaba in fine vocis ad scansionem abundet, remedio sæpè erit Apostrophus, vocalem aut diphthongum è contextu ejiciens & syllabarum numerum minuens, sicut vicissim expletivæ particulæ syllabarum numerum adaugent, quemadmodum cap. sequenti dicemus. Sic in proposita materia.

πᾶσιν ἀεὶ βροτοῖς, vel
πᾶσ' ἀεὶ τοῖς βροτοῖς &c.

CAPUT VII.

De Particulis expletivis.

Magna est elegantia in particulis, quæ expletivæ à Grammaticis appell-

appellantur, si rectè & in loco adhibeantur. Quare non minima diligentia collocanda est in eo, ut usus & proprietas singularum cognoscatur. Idque ex diligenti Poëtarum lectione petendum est. Sed tamen, ne hîc quoq; desimus studiosis, afferemus exempla potissima è Poëtis collecta, quæ tuto sequi quilibet poterit. Inprimis in combinatione diversarum particularum, quarum legitimus usus mirificè carmen exornat.

Affirmandi particula expletiva.

Seorsim usurpantur frequentissimè
καί, ἤ, ἴα, item δὴ. Coniunctim hæ:

Cum coniunctione Κ Α Γ.

καί ἴα & quidem.
καί νυ

καὶ τότε δὴ ἴα, & tùm quidem.

καί νυ κε δὴ ἴα, & sanè.

καὶ νύ κε δὴ, & sanè jam.

καὶ ἴδ δὴ, etenim sanè,

Cum adverbio ἤ.

ἤ μὲν, sanè quidem

ἤτοι,

ἢ τοι,
ἢ θλω } sanè.
ἢ ῥα
ἢ ῥά νυ }

ἢ πε certe quidem.

ἢ γάρ κε } certè enim.
ἢ τοι μὲν γὰρ

ἐνθ' ἄρα, ibi sanè, tùm sanè.

ἢ μάλα δὲ, certè omninò, enimverò.

Cum adverbio Δ Η'.

δὴ τοι

δὴ ῥα

ναὶ δὴ (ab initio sententiæ) profectò.

δὴ γὰρ τότε, tunc sanè.

Cum coniunctione Μ Ε' Ν.

μὲν ἄρ

μὲν ῥα

μὲν γάρ κε vel μὲν γάρ κεν

μὲν γὰρ δὲ.

Cum coniunctione Γ Α' Ρ.

γάρ νυ }

γάρ ῥα } etenim.

γάρ τοι }

μάλα γάρ νυ, omninò enim.

καὶ γάρ θλω etenim.

Duæ expletivæ.

νύ τι

νύ τινι

Negan.

Negandi particula expletiva.

Cum adverbio οὐ frequentissimè copulantur hæ:

οὐ ἢ
οὐ τοι
οὐ θλω
οὐ νύ ἢ } non certè

οὐ μὲν & interdum οὐ μὲν non sanè.

οὐκ ἄρα, id.

οὐτ' ἄρα
ἔδέ ἢ } neque

μήτ' ἄρα

μηδέ ἢ, id.

οὐκ ἂν δή ἢ, nemo certè.

Potentialis modus,

Per particulas κε & ἂν elegantissimè exprimitur, constructas cum Optativo.

Combinatur particula κε, hoc modo:

ἦ κε ἦ γάρ κε, vel ἦ γάρ κεν

καί κε, sequente altera expletiva γε, ut

καί κε ταῦτά γε τελέσαιμι. Item καί κεν.

ἐνθα κε, eum sanè.

Apponitur etiam articulo postpositivo, ut, ὅσκει, ἦ κε, τό κε. Τό κεν πολὺ κέρδιον εἶη, pro, ὃ ἂν εἶη, quod esset longè melius.

Item particulis εἰ & ἦ, ut εἴ κε, ἴ, ἦ κε, aut. Et aliis ut:

ὁπωσῖ-

ὁ πρῶτον κ' εἰπὼς αἰπὸν, τοῖον κ' ἐπακώσεις.

Quale verbum dixeris, tale rursum audies. Iliad. v.

Interrogandi affirmativè, Anné?

ἦ ῥά νυ, anné?

ἦ ῥά τις, an aliquis, numquis?

ἦ νύ τί, num fortè?

τίπτε, quid, cur?

ἦ νύ τοι, an tibi? &c.

Interrogandi negatè, Annon?

ἦ ἄ

ἄρ' ἔν } annon?

οὐ νυ }

οὐκ ἄν δή τις, annon aliquis?

οὐ γάρ, non igitur?

Dubitandi.

ἦ an hoc, ἤέκε, an verò illud.

ἤκε vel ἤκεν an hoc, ἤκε vel ἤκεν, an illud.

Transitionis formulæ.

ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν. Sic sanè ipse fatus.

εἰ δέ κε, Quod si verò.

Ἀλλ' ὅτε δή,

αἰλλ' ὅτε δή ῥα } Sed postquam, ἐνθ' ἄρα, tunc &c.

αὐτῶς ὅτ'

ἦν γάρ

ἢν γὰρ δὴ, Quòd si enim.

εἰ μὴ δὴ, Quòd si igitur.

*Adversativa conjunctiones cum
suis expletivis.*

ἀλλ' ἢ τοι, sed sanè.

αὐτὰρ ὄγ', sed ipse quidem.

ἀλλ' ὄγε, vel ἀλλ' ὄγ' id.

δέ κε, vel δέ κ'

δέ τε vel δέ τ'

δι' ἄρα vel δι' ἄρ

δι' ὡς ἔν postquam igitur.

δι' αὖ

ἀλλά τοι, sed enim.

In genere notandum, conjunctionem δέ in continuanda narratione frequentissimam esse, non sensu adversativo, sed potius copulativo: Item particulam τε prorsus sine significatione ociosè poni sæpissimè, vel solam vel cum δέ, ut Iliad. κ.

σύν τε δὴ ἐρχομὲν καὶ τε πρὸ ὃ ἔνόησεν,
ὅπως κέρδι ὦρ' ἔμν' ὦρ' δι' εἴπερ τε νόησιν,
ἀλλὰ τέ οἱ βράσων τε νό' ὦρ', λεπὴ δέ τε μῆλις.

Habes in his tribus versiculis expletivam τε se- xies. Plura suppeditabit frequens Poëtarum lectio.

Exemplum superioris materiæ:

πᾶσιν

ἦ ἄπιν ἄρα βροτοῖς ζῆν μόρσιμον ἐν μελεδῶσι.

Vel: ἦτοιγ' ἀμφ' ὀδύης ζῶειν μόρθ' ἐστὶ βροτοῖσιν &c.

Vel: ἦ ῥα βροτοῖς ἀνδρῶσ' εἰ ἀρέρης καρπὸν ἐδύσιν

εἴμαρτ' ἀχνομήλοισιν ἑπὶ χθονὶ πελυσοτέρῃ
ζῶειν, εἰ δ' ἔτι εἰσ' ὑπαλυξαι κῆρα μέλαιναν &c.

Exempla quaedam expletivarum ex
Homero & Hesiodo.

Τὸς δὲ ὡς εἶν ἐνόησε.

Hos igitur postquam animadvertit.

ἦν γὰρ δὴ με σώσει θεοί.

Etenim si me servaverint Dii.

ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτ' εἰ θεῶν ἐν γύνακι κείτῃ,

Sed enim sunt hæc in Deorum genibus posita.

ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἶπ' ὄσ' ἀπέβη,

Eripita quidem hæc effata abiit.

ἔτοις ἄποβλητον ἐπ' ἔοισε τιμῆ, ὅ, τι κεν εἴπω.

Non certè contemnendum verbum erit,
quod dixerò.

μὴ μὰν ἀσπυδέει γε καὶ ἀκλειῶς ἄπολοιμίμῃ,

Non sanè equidem inglorius perire volo.

ἔ μιν οἱ τόγῃ κάλλιον, εἰ δ' ἔτ' αἰεῖνον,

Non certè ipsi hoc laudabile neque utile.

ὄψαι δ' ἔτ' ἄρ' πω σὺ ἐμὰς ἴδες, ἔτ' ἄρ' ἐγὼ σῆς,
 Visu neque unquam tu meos (parentes)
 cognovisti, neque ego tuos.

μάλ' αὖ δὲ νῦν τοι ἄρ' ἔμ' ἔγωγε,

Valdè enim commodum tibi hoc erit.
 σιδήρειον νῦν τοι ἦτορ,

Ferream sanè tibi cor est.

καί νυ τὰ δ' αἰκ' ἐθέλη, δ' ἴπιδ' ἔρκεται,

Et sanè hæc, si voluerit, inspiciat.

ὄτε κέν τις ἴσως ἔβη

Quandounque aliquis peccaverit.

οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ἀκλῶ ἐγένοντο σιωπῇ

Ipsi quidem omnes obstupuerunt:

καί κεν ἐγὼ ἐπέεσσιν ἠμὲν ἀθανάτοισι μαχοίμην

Verbis equidem cum Diis etiam pugnare
 velim.

εἰ δέ κε μὴ δώσωσιν, ἐγὼ δ' ἔκ' ἐν αὐτῷ ἔλωμαι,

Quòd si verò dare noluerint, tùm sanè ipse
 met rapuero.

αἰκ' ὄτε δὴ ῥ' ὄπατε μεγάλην ἐκ σῆθεσσι

Sed postquam vocem ingentem è pectore
 emittebat.

ἐγὼ δ' ἔκ' ἐπερσῆ ἐτύτυμα μυθησάμην,

Ego verò Persæ vera loquar.

Τυδείδῃ μὲν τ' ἄρ' με μάλ' αἶνεε, μὲν τέ τι νείκεε

Tydidè, neque me nimis laudes, neque et-
 iam culpes.

εἰ μὲν

ει μὴ δὴ ἔτι πρὸν γε κελύετε μὲ αὐτὸν ἐλέειθε,

Si igitur socium iubetis meipsam eligere.

κινήσεις ῥοὶ κάρη πρὸν μὴ ἴσαστο θυμὸν

Concutiens caput ad suum animum dixit,

&c.

CAPUT VIII.

*De correptione vocalium ante
duplicem consonam.*

QUOD ad cognoscendam syllaba-
rum quantitatem in genere atti-
net, quam difficilimam plerique esse
sibi imaginantur, de ea hîc agere non
fert ratio instituti nostri, cùm in hoc
genere jam pridem omnem difficul-
tatem studiosis sustulerit *Erasmus Si-
delmannus* in præclaro opusculo *de Pro-
sodia Græcorum*, quod annexum est su-
prà allegato operi Epithetorum *Con-
radi Dinneri*. In eo expeditissimam ra-
tionem habes cognoscendi omnium
syllabarum quantitates, tam initiali-

um & mediarum, quàm ultimarum, ut nihil ampliùs poſſit deſiderare harum rerum ſtudioſus. Si quis tamen pleniores diſſertationes de nonnullarum vocũ ſyllabis dubiis aut non ſatis exploratis cupiat, adjūgat *Franciſci Vergaræ lib. 4. Gramm. Græcæ*. Nos hoc loco in eo tantùm ſumus, ut oſtendamus facilitatem carminis Græci, quæ inter cætera etiam inde petitur, quòd vocalis brevis non tantùm ante mutam liquidæ conjunctam, ſed etiam ante duas liquidas aut duas mutas vel aſpiratas aut duplicem corripitur, ut videre eſt in exemplis ſequentibus:

πυκνά, υυ Homer.

δάκνομαι, υυ- Theogn.

ἀνλιπνέειν - υυ- Phocyl.

ἄθρουπον, υ-υ Heſiod.

αἰροκνέφαι ⊙ - υυ-υ Heſiod.

θέμεθλαυυυ Solon.

ἔπνιγη υυ- Hom.

αἰλύσκαζε υυ-υυ Hom.

αἰγυπλή - υυ- Hom. aliquoties.

αἰναεροχθέν υ-υυ Hom.

εἰργδαπ ⊙ υυ-υ Hom.

μεμνη-

μεμνημένον ὅ - υ - υ Solon.

τοξοφόραστε σκύθης, Orph. - υ - υ - υ -

ἢ ἐσπέπρον - υ - υ - υ Hom.

ὕληεσσα ζάκωθ ὅ - - - υ - υ - υ, Hom.

τε σκίην υ - υ - Hæsiod.

Ἐπεκδύστε το υ - υ - υ Homer.

αἰπάλαμ ὅ - υ - υ - υ Hæsiod.

βαθυδινήεντα σάμανδρον, Hom. υ - υ - υ

Et alia ejusmodi, cautè tamen imitan-
da, id est, ita ut probati alicujus poetæ
autoritas præluceat.

CAPUT IX.

*De correptione Diphthongo-
rum & longarum vo-
calium.*

ESt & in eo magna Græcis licentia,
quòd vocales longas & diphthon-
gos in fine vocis pro arbitrio vel pro-
ducunt vel corripiunt, si modò sequens
vox à vocali vel diphthongo inci-
piat.

piat. Etenim in Græco carmine nihil eliditur, nisi per Apostrophum abjiciatur.

Exemplum utriusque est in his versibus:

ὅς πλέμει ἔρχεται Ἰπιδημῖς, ἀκρυόεντ' ὄ.
 ὡς ἀνδρῶν γενεή, ἢ μὲν Φύει, ἢ δὲ Σπολήχ.
 δένδρω ἐφεζόμενοι ὅπα λειρῖοσαν ἰεῖσι.
 εὐῖ ἔρδω, εὐ πῶττε. ἢ ἀγγελον ἀπλον ἰάπλεις;
 τῷς ἐυερρεσῆς ῥηθῆ ἀγγελίη, &c.

Quinimò hæc licentia etiam in medio vocum reperitur, ubi tamen cavendum, ne absque probati autoris exemplo in media voce aliquid tentetur: Talia sunt sequentia:

ποιεῖν, υ- apud Theocrit. & Homer.
 ἀριστοπιδς υ-υυ Phocylid.

δήϊ ὄ-υυ	} Homer.
οἶ ὄ-υυ	
ἐπειή υ-υ	
βέβληαι - υυ	
ζῶς υυ	} Homer.
σίποιο - υυ	
ζεραιδς υυ- Tyrt. &c.	

Repe.

Reperiuntur etiam exempla, ubi longa vocalis vel diphthongus corripitur sequente consona, apud *Homerum, Musæum, Aratum, Dionysium*. Sed talia observanda potius sunt in autoribus, quàm imitanda. Sicut & illa, in quibus sigma post vocalem longam vel in positione, eliditur, & syllabam brevem relinquit, quorum congeriem vide apud Fr. Nansium in doctissimis notis ad Nonnum, cap. 13. num. 83.

CAPUT X.

De Pedum dispositione, quam Latini concatenationem vocant, & de Cæsura.

IN Poetica Latina monuimus, quantum cura & ἀνελευθερία instituenda sit iuxta pedum συμμετρία & concatenatio: Præsertim in fine hexametri & penta-

C 4 metri

metri verſus. Nam hexameter vitioſè
 in quadriſyllabam, aut quinqueſylla-
 bam vocem terminatur, ſicut & pen-
 tamer in hyperdiſſyllabam, niſi for-
 tè materiæ ratio & τὸ μέτρον aliud requi-
 rat, vide lib. 2. Poet. c. 2. circa fin. At in
 Græca poeſi longè aliud eſt. Nam
 Græci non ad eò ſuperſtitioſi ſunt: ſed
 vel elegantia loco habere videntur, ſi
 nullo diſcrimine ſive in polyſylla-
 bum ſive in diſſyllabum aut monoſyl-
 labum, verſus terminent, & favere vi-
 detur huic diſſolutæ licentiæ ipſa
 Græci ſermonis nativa ſuavitas & de-
 licatus lepor, ut non mirum ſit, Lati-
 nos in ſermone graviore rigidiores et-
 iam leges requiſiſſe. Non tamen diſ-
 ſimulandum, quosdam inter Græcos
 poetas graviore quodammodo ſtylo
 uſos, ut in Heſiodo & Muſæo & Tra-
 gicis videre eſt. Omnes tamen Epicæ
 in genere, ſeſe non aſtringi ad Latino-
 rum rigorem patiuntur. Eodem mo-
 do Cæſurarum quoque non tam ſe-
 verum

verum tenorem observant, neq; solliciti de iis sunt, si non se sponte quasi offerant. Hinc est, quod plurimi versus reperiuntur unâ cæsurâ contenti, etsi ea non sit penthemimeres, ut:

αὐτῶν γὰρ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ἔλοντο,
Odyss. α.

ἄνδρά μοι ἔννεπε μῦθον πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
λά & c. Hom.

Nec desunt versus omni cæsurâ destituti,
ut:

πῖλ' ἀδ' ἄναντα, καί ταντα, πάρεσενταί τε, δόχμια
τ' ἦλθον, Homer.

ἦθιον. αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ,
Odyss. α.

αἰθ' ἀνά τοισιν ἔδωκε, τοὶ δ' ἔργον ἄρυν ἔχουσιν,
ibid. & c.

Qua tamen in re apparet, ἔπέποντο
sæpe rationem habitam fuisse. Sed in
talibus iudicium plenius formabit
frequens Poetarum lectio. Exem-
pla enim ubivis obvia

nt.

C 5 CA.

CAPUT XI.

De Figuris Grammaticis.

Maximus usus est Figurarum in carmine apud Græcos, plus quã in Latino. E quibus, etsi quædam Dialectis certis præcipuè familiares sint, tamen ad omnia genera carminum sese extendunt. Est autem cavendum, ne pro arbitrio nostro in quibuslibet vocibus promiscuè syncopas vel apocopas, prosthesises vel epenthesises, paragogas &c. fingamus: Sed nihil nisi ex autoritate veterum Poetarum usurpandum est. Generatim etiam tenendum, geminationem consonantium in omni poeseos genere esse frequentissimam, præsertim post vocalem brevem. Ut in terminationibus Dativi pluralis, εασι pro εσι

Sic επασι, σήθεασι, Φρεασι, pro επεσι, σήθεσι, Φρεσι, &c. νεκεασι pro νεκεσι.

Item

Item in verbis, quorum futurum est ἀζω, ἐζω, ἰζω, ὄζω, ὑζω ut ἐγέλασα, pro ἐγέλαζα, δόμοσσι pro δόμοσι, τελέσασθαι pro τελέσασθαι, ἐρύσσω pro ἐρύσσω, κρησεσάμεθαι pro κρησεσάμεθα, κρησεσάμεθα pro κρησεσάμεθα, ἔσσει pro ἔσει, πετάσσει pro πετάσει, δικάσσει pro δικάσει, εἰσσει pro εἰσει: Et alia quàm plurima.

CAPUT XII.

De Delectu Poëtarum.

JAm in delectu Poëtarum Græcorū plurimum refert, cui quis primū assuescat. Judicium enim ut plurimū formatur ex eo, quod animo primū offertur. Censeo autem discrimen quoddam cōstituendum esse eorum, qui ad legendos Græcos poetas animū adjiciunt. Aut enim eo potissimū sine legunt, ut non ipsi facultatem scribendi carmina inde petant aut quærant, sed tantū, ut eruditio- nem legēdo efficiant locupletio- rem.

Atque

Atque ii proculdubio consultiùs faciunt, si Tragicos ante omnia, *Euripidem*, inquam, primò, deinde *Sophoclem* & *Æschylum* evolvant. Alii verò præterea desiderant imitationem, & poëticæ facultatis exercitium. His nemo negaverit primùm poëtas Epicos aut Elegiacos legendos, imprimis *Theognidem*, propter singularem & carminis rotunditatē, perspicuitatē, facilitatem, & sententiarum gravitatem. Aut, si nimis tritus is videbitur, *Hesiodi* opera & dies. Tùm statim ad *Homerum*, fontem poëseos græcæ, properandum est. Qui licet sit paulò prolixior & loquacior, elegantia tamen & inventionum varietate, præsertim in *Odyssæa*, facilè rædium omne prolixitatis compensat. Ex eo itaque versus sententiosos & ab autoribus veteribus pariter ac recentioribus celebratos, studiosè excerpit lector, & quotidiano exercitio sibi reddere studeat familiares. Tùm, ut supra dictū,

obser-

observet quæ tempora & quomodo à verbis poëticis formata usurpentur. Phrasés poëticas notet, & ad Johan. Vollandi seriem referat. Neque carebit fructu, si epitheta colligat juxta ordinem pedum, eo modo, quem proposuit Castalio in Farragine Epithetorum Latinorum. Nam in Epithetis Græcis Conradi Dinneri non erit, quod addere possit, adeò absolutum & eximium omninò opus est. Postquã Homerum bene concoxit, tùm demum ad alios transeat, *Phocyliden, Apollonium, Callimachium, Epigrammata Græca, Aratum, Dionysium, Nonnum,* &c. Comicum etiam *Aristophanem*, poëtam facetissimum ne negligat. In primis verò *Theocritum* elegantissimum sibi habeat commendatum, quem inter primos nominassem, sicut & *Bionem* & *Moschum*, incredibili suavitate delibutos, si non Jonicos Poetas primùm legendos existimarem, & post eos Tragicos. Lyricos verò & in iis
princi-

principem *Pindarum* judico post cæteros demum esse legendos propter styli obscuritatem & sublimitatem. Nisi quòd *Anacreon*, qui nulli Græcorum lepore nec non perspicuitate cedit, superioribus Epicis adjungi potest sine periculo. Et Pindari quidem lectionem tandiu differendam suaserim, dum nova editio summâ curâ Clarissimi Viri, Dn. *Erasmi Schmidt/ Professoris Græci in Witebergensi Academia*, amici mei honorandi, elaborata prodeat. Is enim jam in eo totus est, ut *Pindarum* chronico morbo, quo hæctenus in omnibus editionibus laboravit, tandem aliquando liberet: Ac non ita pridem præclari sui laboris specimina aliquot ad me misit. Denique *Imitationis* exercitium lectioni Poetarum sedulò adjungendum est, de quo satis dictum in *Poetica Latina*. Hic monemus unum tantùm, nihil æquè fructuosum videri ad comparandam facultatem expeditè versificandi,

candi, quàm si ex Poetis unum genus carminis in aliud mutetur, exempli causa, hexametrum in pentametrum, & vicissim : Item Jambicum in Trochaicum & vicissim. Aut si duo versus unius generis conflentur in unum, & vicissim unus per paraphrasin in duos vel plures ejusdem sensus diducatur. Hæc exercitatio mirificè augebit verborum phrasiumque copiam, & paulatim inducet, si modò frequens sit, habitum usumq; Græcæ poeseos magno ære non æstimandum.

DIA.

DIALECTO-
PROPRIETATIS POE-
COMMUNI DIALE-

*E qua facillimè cognoscitur, qua
à cæteris*

Señio I. DE LITERIS

<i>Communiter</i>	<i>Attica</i> Dialecto pro- pria CRASIS	<i>Ionica</i> Dialecto pro- pria DISSOLUTIO
a		†. ω. ζεω. ‡. η. ζυπλω. †. ε. ἐρω.
β		

RUM ITEMQUE
TICÆ APUD GRÆC. CUM
CTO, COLLATIO:

*cujusq; sui natura & quomodo
differat.*

ET DIRHTHONGIS.

<i>Dorica</i>	<i>Æolica</i> Dialecto pro- pria GEMINATIO	<i>Propr. Poët.</i> etiam GEMI- NATIO.
†. ε. ἐρω.	†. ο. ὄνω. } ad ε. ῥοδδov. } Ρεῖζα. } ζ. ζεγεθρον.	D

Communiter	Atticè	Ionice
------------	--------	--------

γ

δ

ε

† η. ἠδυνάμην in augmentis pre- fertim verbo- rum.	† α. μέγαθ & ι. contra- huntur in ι ut ἱερός pro ἱερός.
---	--

ζ

[η. ut σερίττω
pro σερίζω

η

† α. λελασ-
μήθ.

θ

[τ. κλοκώπη
† φ. φλάω.* τ. καθορώ pro
καθορώ, apud
poëtas tamen
non fit.

Doricè	Æolicè	Poëtica.
--------	--------	----------

ζ. φύζα abjiciunt in υγξ. φαρυξ.		
--	--	--

† θ. θέν

) ζ. ζιαβάτω
) θ. θάσθ

† α. ἀπερθ

† & ο. ευ. ιδομενεύ
pro ιδουμέθ† & α. α. θάσθ
pro θεάσθ† σδ. σερίσθα
pro σερίζω† α. longum. α.
λιθ

† α. γάν

† ει. ἀγείσθα.

† ε. ἀρες

† σ. σέος, pro θεός

† φ. φλάων pro

† χ. ὄρνιθα pro
ὄρνιθα

θλάων

Communiter

Atticè

Ionicè

† ad ε. ξείνος pro
ξένον

κ † γ. γναφεῖον

λ † γ. μόγης pro μό-
λις

μ

ν † λ. πνεύμων pro
πνεύμων

ξ

ο † ω. εὐρέων pro
εὐρέων

† ω α. in ω. βῶξ
pro βῶξ

Doricè

Æolicè

Poëticè.

† detrahunt, ut
ἀδέα pro ἠδέα,

{ ad ο. † πνοιά † ad α. καλαῖς
‡ χροιά. pro pro καλαῖς
‡ πνοά, χροά,

† ν. Φίνταρον, λι-
θον, pro Φίλτα-
ρον, ἤλθον

† ω. ὄπασα pro
ὄμμα

† σι. σίενον pro
ξένον

{ ω. ὄμοιον,
‡ υ. ὕμοιον,
‡ pro ὄμοιος

Communiter

Atticè

Ionicè

ω

† κ. ὅπως. ὅθεν.
pro ὅπως & ὅ-
πότε in inter-
rogativis & re-
lativis.

ξ

ϑ

σ

† ξ. ἀρρω.
ἡμέρας
† τ. πύτλον.
πήμερον
† ξ. ξυ. ξυμ-
Φέρω

ασ

* π. πτόπω

7

† ad ω. πόλις
πόλεμος pro
πόλις, πόλεμος

† θ. βάτραχος
pro βάτραχος

υ

† ad ο. ὄρος, ὄ-
νομα pro ὄρος,
ὄνομα

Doricè

Æolicè

Pœticè

μ.

κ. κῆος pro

† } κῆος. πῆ in ἄσ

ἐμπύτω

pro ἐμπύτω

† κ. μικρός pro
μικρός. † abjici-
unt σ vel θ, ut ἐσ-
λός & ὀπίθεν, pro
ἐσθλός, ὀπίθεν

† τ. πύ. pro σθ

† δ. ὀδμή pro ὀσ-
μή† δ. ἰθμῶ pro ἰσ-
μῶ† τ. πύ. pro σθ
συείσθεν† θ. μνηθμός
pro μνηθμός† θ. ἰππῶ pro ἰπ-
πῶ

† ν. πεπταενές

† ω. πέπταπαι
pro πέπταπαι

ad α. ναυός,

αἴη pro να-

ός, αἴη

† in ω, ὠψηλός

in ι, ἰψηλός

pro ὠψηλός

ade. χεύαντες (pro χέαντες)

Communiter

Atticè

Ionicè

Φ

* π. ἀφιγκόμενος
pro ἀφιγκόμενος

Χ

[ξ δξά, τξίξά.
pro διχά, τξί-
χά.† κ. δέχομαι pro
δέχομαι.

Ψ

ω

† αο. σόφρων
† & α. in ω.
ἀνάξ: pro σώ-
φρων & ᾠ ᾠ-
νάξ

αι

† α. ἑταῖρος pro
ἑταῖρος, κλαίειν
pro κλαίειν.

ου

† ου. θῶμα

ει

† εα. πονέαδξ
praesertim in in-
finitivis.

† ηι. ἀλχηῖος

Doricè

Æolicè

Pœticiè.

† φ. αῖφλω pro
αῖχλω* αο. πέλοψ pro
πέλοψ, sed apud
Pœtas non ob-
servatur.

† α. πῆτος

ο. ὄρα. pro ὄρα

† & η in α. πῆαν
pro πῆτος &
πῆαν.

† α. ἀρχαος

† ι. detrahunt
λαβέν†, detr. & seq.
dupl. χέρρες† η. ιδίω. μῆον.
pro λαβέν, ιδέν.
μείον, praeser-
tim in Infinitiv-
vis.† οι. ὄνοιρος
† η. ἐλθίω. αἰ-
δών† Pœtæ inferūt.
ut φατειός, ἀ-
φνειός, κενειός,
ἀδελφειός, κι-
χίω &c.

D 5

Communiter	Atticè	Ionicè
ευ		Ϝ ηϛ, ἠήκμος † ω. ἐκπλωσας
οι	†, detrah. πω	
ζ		
α		Ϝ αι. ραίδιος
η		Ϝ ηι. ἀρχηίος
ω		Ϝ ωι. ὑπερώϊον, τῶι
ωυ		Propria Jonū est ωυ diphthongus pro ω, ut αὐτὸς pro αὐτὸς
ηυ		
υι	† abjiciunt υ. μῦα	
Sectio	II.	DE SPI
ἡμέρα, ἡ- λος, οἶνος		

Doricè	Aolicè	Poëticè.
† ω. παρμηκός Ϝ ω. ὠραγός. μῶ- σα Ϝ οι. ἐχοισα * contr. & circ. ευ. φιλεῦντε	Ϝ ω. βωλή	* ηϛ. ἠήκμος in adverbio εὔ & quidē in com- positis.
		* ηυ. νηϛ
RITIBUS.		
	Æoles densum spiritum igno- rant, aut διγαμ- μα Fpreponunt ἡμέρα, ἡλιος, Foῖνος Fημέρα,	

Communiter

Atticè

Ionicè

ἄνθρωπε

ἄγαθὲ
μη ἐστίνπύλεων
πόλεῶ
γυναικες
ἐλέγον
σφῶς
ἔτῶς
πολεμῶς
ζῶς
Φιλοσόφοιπόλεων
πόλεως & sic in
rota quarta sim-
pliciu declinati-
one & in Geniti-
vis secundę con-
tractorum.

DE APO

DE ACCEN

Doricè

Æolicè

Poëticè.

Γήλιθ &c. κα-
τήκει. In carmi-
ne tamen hoc
non observatur

SITROPHO.

* ἄνθρωπε

TIBUS.

Adverb. Qual.
acuta circ. & cir-
cun. acuuntγυναικες
ἐλέγον
σφῶς
ἔτῶςπόλεμῶ
ζῶς
Φιλοσόφοι

Sectio

Communiter

Atticè

Ionicè

Sectio

III.

DE AR-

[ὁ ἢ. τὸ. ὑβjuugunt γε.
ὄγε. ἤγε. τόγε.

G. τῆ. τῆς. τοῦ.

D. τῶ. τῆ. τῶ.

A. ᾧ. πῶ. τῷ.

ποιν Dual.

Plural.

N. οἱ. αἱ. τὰ.

G. τῶν

D. τοῖς. ταῖς. τοῖς.

A. τοῦ. τὰς. τὰ.

[ὅς

ὅ. ἤς. ἔ

ὡ. ἦ. ὦ.

ἔς.

[ὅστις

ἐν ὅ, ἰνι.

ἀίνα

οἴνας

ὄνινα

ἔσιναι

* οἱ αἰπόλοι

δ. γε.

ποῖ.

τῶι. τῷ. inusit.

ποιν,

ποιίν

τεων.

τοῖσι. τῆς, ταῖσι,

οἴσι

τῶι. τῷ. inusita-

tum.

ὅπως. ὅπως

Doricè

Æolicè

Poëticè.

TICULIS.

τῶ. τῶς. τῶ,

τῶ. τῶ. τῶ

τῶν.

τῶ

τῶς.

τῶν.

Communitèr	Atticè	Ionice
Seçtio	IV.	DE NO.
	* <i>Vocativus est similis Nominativo.</i>	
	† <i>Duales in masc. genere declinant numeros</i>	
	Prima Declinatio	Iso
* <i>ἄνους. ἄνείας</i>		* <i>ἄνους. ἀνείους</i>
G. ε		* εῶ
D. η.		* ἠ
A. <i>λω αν</i>		* <i>ἠν, † εῶ</i>
V. α.	<i>ἠς. ἠς.</i>	
Plural.		
G. ᾶν		* εῶν
D. αῖς		* <i>ἠς, ἠσι, αῖσι.</i>
A. αῖ		† εῶς
<i>αἰήτης</i>		

Doricè	Æolicè	Poëticè
MINE.		
Genitivum & Dativum formant ablato nominativi: <i>ἀ'ας, ἀ'ια, ἀ'ία.</i>	Non curant dualem numerum	Voc. pro Nominativo.
Syllaba.		
* <i>ἄνους. ἀνείας</i>		
α	* <i>αῶ, ᾶ.</i>	† <i>εία</i>
α		
αν		
ᾶν	<i>ᾶν</i>	
<i>ῶνας, εῖας</i>		
		† <i>αἰήτη</i>
		E

Communiter	Atticè	Ionicè
	Secunda	Declinatio
* μῶσα. * ἡμῆ G. ης ἥς D. η ἦ A. αν ἰῶ Plural. G. ῶν D. αῖς αῖς A. ας ᾶς [ἀλήθεια ἐτέρω, δυνή]		† μῶσα. ἡμῆ. * ης * ης, † ἡῖ inusit. * ἰω * ἔων * ης, ησι, αῖσι. [ἀληθέα]
	Tertia	Declinatio
* λόγος. * ξύλον G. ος ῶς D. ω ῶ Dual. οῖν Plural. D. οῖς A. ος ῶς		λόγος. ξύλον οῖο ωῖ inusitat. οῖῖν οῖσι

Doricè	Æolicè	Poeticè.
		
* μῶσα. ἡμῆ * ας, † ως * ας, † ως * ᾶν * ᾶν	* μῶσα. ἡμῆ ᾶν αῖς. αῖς	
ἰσοσυλλαβα.		ἐτέρωφι, δυνήφι, per omnes casus
λόγος. ξύλον. ω ω	λόγος. ξύλον. ω	οῖῖν
οῖσι ως, ῶς.	* ως, † οῖς.	E 2

Communiter

Atticè

Ionicè

† ἄλλον, τοῖς πον.
 Φιλόσοφοι
 αὐτὸς, ὄσεν. & ω.
 & c.

ἄλλο, τοῖς πον.

Quarta De-

† ἔρωσ. μῆνωσ.
 γέλωσ. ωτ
 ἦρωσ, ω

τῶ ω
 τῶ ω & c.

[ἄθων, ἔων, κέων,
 λαγῶν, κῶν.
 ἔπετεω

ἄθω, ἔω, κέω
 λαγῶ, κῶ.

Quinta Declinatio

ἰ αἴησ, αἰθήσ
 μέλασ
 παῖσ, δαῖσ,
 † ἴδασ, ατ
 * πείριδ, κρέα
 τ
 * θόαντ, φόρ
 κυ
 αἰαντ

* παῖσ, δαῖσ

Doricè

Æolicè

Poëticè.

Φιλοσόφοι

αὐτόφι, οσεόφι,

clinationo.

Imparisyllaba.

Asynerunt in
 ais† ἠ αἰησ. αἰθήσ
 ἦ μέλασ

ι ατ. ατ

ε
 ι

θόα, φόρκυ

αἰαν

Communiter | Atticè | Ionicè

[πήχεϑ, πελέ- κεϑ πεεσθέϑ	πήχεως πλέκι- ως, ππέσθεως	
† παῖδα		
[κνημίδα, σφρα- γίδα,		
[λυτήλωνα, ποση- δῶνα	λω, δῶ	
[ὠαῖαν		δαον
[πόσιδον		όξέες
* ὄξεις		
[κλειδας		ἐπέεσσι, αἰάντεσσι
* ἔπεισι, αἰασσι		
[μῆν, λυδς		
[η		
† ἔαρ	ἦρ	
† γέραςσι		
† σαχυς	ἄσαχυς	
σαφισ	ἄσαφισ	
[πατήρ		
* σῆϑϑ, εϑϑ, ει, ϑϑ.		
[βῆν, ἔς, γσι		
[ναῦς, ναδς,	ῶ ναῦς.	νηῦς, νηδς, νέως.
ναῖ. ναῦν. ναῦ.		ἦι, ἦα, ἀα. ἦυ
ναῖε. οῖν. ναῖες		νῆε, ηοῖν. ἦες

Doricè | Æolicè | Poëticè

παῖδε κνημῖν, σφραγῖν		
		αῖα
κλήδας		ἐπέεσι, αἰάντεσι
τὰ γαγυμ	μεις	[εἶαρ
	γερόντοις	
ἀπφῦς		σῆθεσφι, ἀκλιτον
βῶν, ῶς, ωσι		
		νηῦς
		E 4

Communiter	Atticè	Ionicè
ἄν. αὐσι. αῦς ναῦς.		νήων, ἑών. ησι, ἦεσσι. ἦας, ἕας, ἦς. νέες. sic γρηῦς, γρηός, Plur. γρηῦς &c.
[γραῦς, γεγῶς Plur. γεγῶς, &c.		

Sectio V.

DE DECLINATIONI

	Prima	Declinatio
* ἀληθῆς ὕλη Ἀριστοφάνη. * Δημοσθένες † δημοσθένη † Πιπτιδῆς	* pura in ᾶ * propria in ην ut, ὕληᾶ, Ἀριστοφάνη	ἑ
		Secunda
* ὄφει	εωφ	ι
ὄφει	ει	ιι, ι.
ὄφεις	εις	ιεις, ις
ὄφείων	ὄφείων	ίων
ὄφεις		ισι, ἕεσσι
ὄφεις	εις	ιας, ις.
ὄφεις		ιε
ὄφείων		ίοιυ

Doricè	Æolicè	Poëticè.
		γενῦς
BUS CONTRACTIS.		
Contract.		
δῦς	δῦς	
	δημόσθενε	δθ' ἐνε dual. δῆς
Declinatio.		
		η
		ηῖ
		ηας
		ηεις
		E ς

Communiter

Atticè

Ionicè

		Tertia
* βασιλῶς ἐῶ εἶ ἐα ἐες, εἶς ἐων ἑῶσι ἐας	εως. purū in ᾧς purum in ᾗ ἦς, ἦς non uli- tate tamen * purum in ᾧς	* ἦος, † εἶος, ἰος ἦι ἦα ἦες ἦων ἦεσι, ἦσι. He- rod. ἦας
Quarta		Declin.
* λητῶ λητῶος, ᾧς ῶ		ῶν
		Quinta Con
κέρχτος αἶ απε ἀπειν αἶ ἀτων ασι αἶ	κέρχτος α α ᾧν α ᾧν α	κέρχτος αἶ αε ᾧν αα ᾧν ἀπεσι, ἀεσι αα

Doricè

Æolicè

Poëticè.

Declinatio.

		Declinatio.	
ῶς	ἰλῶος ἰλῶος, ῶος		
ἦ			ἦ
	ἐεσι		ἐεσι, ἐσι
Contract. 4.			
	ᾧς ᾧν		
tractorum.			
κέρχτος	κέρχτος		

Communiter

Atticè

Ionicè

Sectio VI. DE COM

[ῥᾶδιος ῥαίων

[ῥᾶς

† ὄτερ, πατ

† αἰότερ, αἰτ

† ὠότερ, ὠτ

[κρείσσων

[κακίων,

ον, ι, ω

[βέλιον

[λῶιον

[μείζων, ον

[ᾠλέον

[ἐγγίων, ον

[ἐγγυτέρι, πᾶτω

[βελπισ

ἴστρος, αἰ

αἰπερος, πᾶτος

αἰπερος, αἰτ

βέλτεν

λῶον

μᾶσσων, ον

ᾠλείον

Derivata Adjec-
tiva sunt Atti-
cis communia

ὁ σαυδαῖος, ἡ

σαυδαία, τὸ αἶον

ῥος, ῥος, ἔος

† ὁ καὶ ἡ σαυδαῖος

καὶ τὸ αἶον.

ἔως

De Mo-

Doricè

Æolicè

Pœticè.

PARATI ONE.

κρείσσων, κάρριων

ᾶσσων, ον

αἰσοτέρι, αἰτω

tionē.

κακώτερος

χερσαίων, ἦος, ἦρ

ἦος

ἀγαθώτερος

Communiter

Atticè

Ionicè

De Nume-

[Δύο
 [τέσσαρες, α.
 [ὀγδοήκοντα
 [ἑκατο

δύο
 τέσσαρες, α

τέσσαρες, α
 ὀγδώκοντα

De Interro-

* Attici Interrogativis præponunt articulum.

ἴς ?
 ποῖα;
 ἴν, ἴνι
 ἴνός, ἴνι

ὁ τίς; ἴς ἄττα;
 τὰ ποῖα;
 Ἐ. τῶ;
 τῆ, τῶ.

De Patro-

πηλείδης

* πηλείδης

* πηληιάδης. πη-
 λήδης
 πηλείων; πηλείων
 πηλειονίδης.

† καδμῆς

Doricè

Æolicè

Poëticè.

ralibus.

τέτρες, α

πίσυρες, α

δοῖά, δοιοῖ
 πίσυρες, α.

ἑκατά

gativis.

nymicis.

τέα

πηληιάδης

καδμηῆς

Communiter

Atticè

Ionicè

[Ἄρης, ῥε. εος,
ητοςἜρης, ωτος,
ωη

[κάρῃ, ας. ἡ

[Λᾶας, Λᾶς
ἄαος. ἄος

δαῖ. αῖ

ᾠαν

[Δόρυ. Δόρος

υος αλος
υῖ ἀηδς.

* Ἡρακλῆς, με-

γακλῆς

έσος

έει

έεα,

ᾠέες

[Φθῖς. θῖς

ιδος ιος

ιδι διῖ

ιδσα, εν

ᾠς. ᾠς

ᾠος. ᾠος.

αῖ. ᾠ

ᾠν. ᾠν

Ἡρακλῆς

ς, ἔς, ἦς

εῖ, εἶ, εἷ, ἦ

έα, ῆ, ἔλω, ἦα

αῖκλεις

οῖς.

οῖος

οῖῖ

οῖν

Δόρας

έρεπος

αῖδς.

ἐη

ἐηῖ

ἐηα

Doricè

Æolicè

Pœticè.

ἄρδς

λαῖς

α

α

αν

ᾠς, εῖ, ηῖ

ἔρ, ε, ω, ες.

καρῖς, ατῖς, τῖ

Λᾠ. Λᾠς

ε ἰ

ω ἰῖ

ᾠον ᾠν

Δόρος

εος, ερῖς

εῖ, ερῖ, ορῖ

ᾠῖ Ἡρακλῆς

F

Communiter	Atticè	Ionicè
δεσ ιες δας ιας	οἶς, οἷς οἴς, οἴς	
[χείρ, οὖς παρθένω αἰλιῆ διχομύω, &c. per enallagen declinationū.		
Sectio VIII. DE PRO		
ἔγωγε καὶ ἐγώ ἐμῆ μῆ ἐμοῖ ἐμῆ	ἐγώγε καὶ γώ ἐθεν, ἐμῶγε, ἐθεν, ἐμέο, εἶο, οἶο μῶγε, ἐοθεν, ἐθεν μέο, εἶο, οἶο ἐμοιγε ἐμῶγε	
ναῖ, ναῖ ἡμεῖς ἡμῶν ἡμῖν ἡμᾶς	ἡμῖν	ἡμεῖς ἡμῶν ἡμᾶς.

Doricè	Æolicè	Poëticè
	χερρῶς, χερρῖ &c.	χερῶς, ἰ, &c. παρθένω αἰλιῖ διχομύω, &c.
NOMINIBUS.		
ἐγῶν, ἐγῶνη. κῆγῶν ἐμῶ μῶ ἐμῖν, & inusitatè ἐμοῖνη	ἐγῶ, ἐγῶν ἄμμε ἄμμες ἄμμων, ἔων ἄμμι, ἰν, ἰῖν ἄμμιας, ε, εας	ἐμῖν εῖων
ἄμμε ἄμμες ἄμῶν ἄμῖν, ἄμῖν ἄμῆς, αῖς		
		F 2

Communiter	Atticè	Ionicè
ΣΤ'		
σευ	σεῖθεν, ἐθεν	σεῖο, σεῖο, σοῖο
σοὶ		
σε		
σφῶϊ, ὧν		
ὑμῶν		ὑμέες
ὑμῶν		έων
ὑμῶν		
ὑμῶν		ὑμέας
ὍΤ	ἐόθεν, ἐθεν	έο, εἶο, εἶο
οἱ		έοι
ἐξ αὐτῶν		έε
σφῶέ, ἰν		
σφῶς		έεσ
σφῶν		έων
σφισ		σφῶ, ἰν
σφῶς		έας
Αὐτός	αὐ	αὐτός, αὐτός, αἰς

Doricè	Æolicè	Poëticè
ΤΤ', τῶν		
σεῦ, τεῦ		
τοῖ, τείν, ἰν		ἰν, τείν
τῷ, τε		
ὑμεσ	ὑμμε	
	ὑμμεσ	
	ὑμμεῶν	έων
ὑμῶν, αἰμμε	ὑμμῶν	
	ὑμμῶν	
εῦ		
σφῶν		σφῆ
σφῆς		
ψῆ	σφῆ	

Communiter	Atticè	Ionicè
τῷ αὐτῷ &c.	τῷ	τῶν ἑαυτοῦ &c.
τὸ αὐτὸ	τὸ	ταυτὸ
αὐτῷ	τῶ	αὐτέλω
αὐτῷ	τὸν	
αὐτῷ	τῷ	αὐτέω
αὐτῷ	τῶν, οὐ	αὐτέως
ἐμῶν & η, ο.	ἐμῶν	ἐμῶν & η, ο.
οὐτῶν	οὐτῶν, οὐ	
τῶν, τῶν	τῶν, οὐ	
οὐ, ἢ, ὄν		τεῖ,
ὄσ, ἢ σὴ, τὸ σὸν		
ἡμέτερον & α, ον		
ἡμέτερον & α, ον		
σφέτερον & α, ον,		

Sectio IX.

DE

GENE

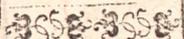
RALES

1. Attici duplex sæpe habent augmentum, temp. & syll.
 2. Futura polysyll. in ἰω. ἰω. ἰσμαι. ἰσμαι. formantur

1. Ionæ augmenta semper abjiciunt.
 2. Tertias sing. aor. 1. 2. & imperf. à secunda formant adiecto κε & augm. abiec.

Doricè	Æolicè	Poëticè.
ψῆ		
μῖν, νῖν		
μῖν, νῖν, ψῆ		σφέ
αἰπῷ		οἰ
ψῆ &c.	κῆνος	κῆνος.
τῆν & η, ο		
πεός, ἢ, α, ὄν		
	ὄσ, ἢ σὴ, τὸ σὸν	
ἄμους, ἢ, α, ὄν		
ἑμους, α, ἢ, ὄν		ἑμους, ἢ, ὄν.
σφούς, ἢ, α, ὄν.		

VERBO.

OBSERVATIONES.

1. Doræ ζ. in σδ, & δσ. Primas personas in μέγα formant
2. Omnia futura μεθε. ei versunt circumflect. in η
3. Omnia in ζω Personis terminantur in σ. adiac.
4. In aor. 2. & uni jx

Poëtae augm. adjiunt.

F 4

Communiter

Atticè

Ionicè

* ἔτυπτε τὸν
δ, εἰ
ab initio ver-
borum
* τύπτεσι, τύ-
ψαι
* τύπῳσι, τύ-
ψαι
* τυπῶσι
* τυπόμεθα
* τυφθόσμε-
θα &c.

* τῶπιω
[Θέλω, εἰς
* τῶπιεις, εἰ.

3. Secundam
personam in η
mutant in εἰ

ἔτυπτεν τὸν &c.
¶ pro augmen-
to ηυ, η: ut ἠυδό-
κων, ἠυαῖζον, ab
διδουκέω, εἰσάξω

3. Primas pers. in
μεθ' α formant
μεθ' α
Sec. person. sing.
pass. formant α
3. abiecit τ, υἱ
τύπτεαι

ACTI

PRÆSENS

τύπτεαι

Doricè

Æolicè

Pœticè

Imperfecto au-
gmentum præ-
teriti habent s.
Tertia pers. in
μῃ terminatur
in μες

τύπτονι, τύφονι

τύπῳνι, τύφῳνι

τυπῶνι
τυπόμεθα &c.
τυφθόσμεθα

τυφόμεθε
τυφθόσμεθε &c.

VUM.

INDICATIVI.

Τετύχω
Λῶ, ἦς, ἦ.
τύπτες, ε.

τύπτης, η

F 5

Communiter

Atticè

Ionicè

ἔρημα, litigo ὀμώμοκα, juro ab ὀμῶ	[ἔρημα. ab ἐέρ- ζω
ὀρώρυχα fodio ab ὀρυττω	
ἐρηρότηκα, rogo. ἀλληλιφα, ungo ab ἀλείφω	ab ἐρωτάω
ἐλήλυθα, venio ab ἐλθῶ	
ἐτοιμόμακα, paro ab ἐτοιμάζω	
αἰκέα, audio ab αἰκέω	

Nota hæc peculiaris.

Ionicè

Atticè

1. ἄγω, ducō ἤχα	ἄγηχα, ἠοχα
2. ἀλάομαι, ἀλλημαι	ἀλάλλημαι
3. ἄρω, congruo, ἤρω	ἀρηρα
4. ἐδῶ, edo ἤκα	ἐδηκα, ἐδήδοκα
5. ἐρείδω, fulcio, ἤρεικα	ἐρήρεικα
6. ὄζω, oleo ὠδα	ὄδαδα
7. ὄλλω, perdo ὠλα	ὄλωλα
8. ὄπλω, video ὠπι	ὄπωπι
9. ὄρω, moveo, ὠρα	ὄρωρα

Doricè

Æolicè

Poëticè.

[ἐιλήλεθω

Communiter

Atticè

Ionicè

† τέτυφα

έτυφα

έτυφα

* εφα

οφα

* εχο

οχο

* έρριφα

* πτύφασσι

φαν

PLUS QUAM

* α λιν η

ε ρ

ο ινω

ακήησα, ήκηηθέν

ερήηεσσα, ήρηηέ-

κειν

ομάμοκα, ώμο-

μοκειν

EXCIPE

[ελήλυκα

[ελήλυθα

} κ
} εληλύθειν* εσ }
εω }
εω } in
εω }
εω }
εω }εω } εολπα, εώληπν
εω } εώρσκα, εωρσκήν
εω ut: } εώρησ, εώρην
εω } εοικα, εώκειν

Doricè

Æolicè

Poeticè.

Φαντε

ρέελαφασ

PERFECTUM.

Communiter	Atticè	Ionicè
* ἔτετύθειν, εἶ ἔτετύθεισιν	Φη, Φη εἶσιν	εἶ. εἶ
* ἔτυφα, ας * ἔτυφε * ἔψαλλω [ὤσα, εἶπα	ηλα ς. Conjug. ἔωσα, εἶπα	Aoristus 1. τύφασκον τύφασ- σκες τύφασκε
[εἶπον * ἔτυπες * ἔτυπεν * ἔτυπες, πε	ἔειπον	Aorist. 2. τέτυπες τύπεσκον τύπεσκες, κε &c.
* Νομίσω, εἶς, εἶ, επον ομηρ. ετε, εσι. * Βαδίσσωμαι, η, ετι όμερον, εἶσον, ὀμε- θα, εἶθε, ἄντι.	Νομιῶ, εἶς, εἶ, εἶ- πον ἰξμηρ. εἶτε, εἶσι Βαδίσσωμαι, εἶ, εἶ- τι, όμερον, εἶσον, ἰξ- μεθα, εἶθε, ἄν- τι	Futurum. 1.

Doricè	Æolicè	Poëticè.
Φη, Φη.		τύφασκον, ασκες ασκε &c.
		τύπεσκον &c.
Νομιξῶ, εἶς, εἶ, εἶπον, ἰξμηρ. εἶτε Βαδίσσωμαι, διδύ- μαι.		G

Communiter

Atticè

Ionicè

* τύψεις
 * τύψει
 * ππερῶ, λῶ. εἶς, εἶ.

τύψειεν
 ἔω, ἔεις, ἔει.

Futurum 2.

* τυπῶ, εἶς, εἶ
 ἔμαι

ἔω, ἔεις, ἔει.
 ἔομαι

IMPERA-

* τυπῆτωσαν
 * τυψάτωσαν
 * τυπέτωσαν
 λαβέ, ιδε

ἔτων. ὄντων
 τυψάτων, άντων
 ὄντων
 λαβέ, ιδε.

OPTA

* τύψαιμι.
 τυποίμι

ειας, ε, αν.

τυπέοιμι, ἔοις & c.

Doricè

Æolicè

Pœiticè.

τυψῆς
 τυψῆ

τύψης
 τύψη
 σπερσω, λσω, ης, η.

τύπω, ης, η,

TIVUS.

λάβον, ιδον
 λέλαβον.

TIVUS.

τύψια, ας, ε, & c.

100 DE VERBO		
Communiter	Atticè	Ionicè
		SUBIUN
* Θέλης * θέλη		θέλησι
		INFINITIVUS
* τύπειν * τετυφέναι * τύψαι * ἔλθειν * τύψειν	τυπέμεναι έμεναι έμεναι έμεναι	τυπέμεναι έμεναι έμεναι έειν, έμεν
		PARTI
* τύπῃσσι * τύψαις, αἰσσι * τετυφῶς		

ACTIVO. 101		
Doricè	Æolicè	Poëticè.
TIVUS.		
	θέλησθε	
MODUS.		
έμεναι, πέν, ην έμεναι, έμεναι, έν έλθεν, έην	τύπην ελθω τύψην	έμεναι έμεναι έμεναι
CIPIA.		
τυπῃσσι τύψαις, αἰσσι	τετύφω	

G 3

Communiter

Atticè

Ionicè

PASSI

Præsens Tem

* τύπη
* τυπόμεθα

ει,εσαι

ει
εσθα

Imper

* ἐτύπη

ἐτύπηε

Perfe

* ἰππέφρασμα
4. ππέφραμμα
conj.

* φραδμαι, ταραμαι
* ἀέφασμαι

* πετυμμήνοι εἰσι
* ἐφαλαμῆνοι
* κελκισμῆνοι
* πεφρασμῆνοι
εἰσι

πετύφαται
ἐφαλαται
κεκλίαται
πεφραδαται

* ἤφρεια

ἤφρειαται.
Dionys. 19.

Doricè

Æolicè

Poeticè.

vum.

pus Indicat.

εσθα

εθε,εν

fectum.

ἐτύπηθ

ctum.

G 4

Communiter

Atticè

Ionicè

* πετυμμένοι ἤ-
σιν
* πεφραδμένοι }
* κεκλεισμένοι }
* ἐψάλαμένοι }
ἤσιν

† κείδην
* ἐτύφθην
* ἐτύπησιν

* τυφθήσῃ }
* τυπήσῃ }
* τετύφη }

ει, εσσι

* τύπη
* τυπήσθωσιν
* τυφῆσιν }
ἤτων

ομήων, ἐσθων
ἤτων

PLUSQUAM

ἐπετύφατο

ἐπεφράδατο
ἐκεκλίατο
ἐψάλατο

AORISTUS

FUTURA

εαι.

IMPERA

εο

Doricè

Æolicè

Poëticè.

PERFECTUM.

PRI. SEC.

ἐτύφθεν
πέτυπεν

εφ

κείδην, κείν-
δην

TRIA.

TIVUS.

ε

εθ

G 5

Communiter

Atticè

Ionicè

OPTA

* τυπόμενος
* τὰ τῆσιν το
* τὰ τῆσιν το

οἶατο

SUBIUN

* τύπη

τύπηαι

INFINI

* τυπόμενος ἡμῶν
* τυπόμενος ἡμῶν

ἡμῶν
τετυπόμενος

MEDIUM

INDICA

est sicut Passi
poribus con

ἐτύπαστο

ἐτύπαστο
* τὰ ξομαι
* ξη

ξεται

ξεται

Doricè

Æolicè

Pœticè.

TIVUS.

οἶμαν

οἶατο
ἔοιτο

CTIVUS.

TIVUS.

ἡμῶν

TIVUS.

vum in Tem
formibus.

ξομαι, δῖμαι
ξη

Communiter

Atticè

Ionicè

* τυπέω

* τὰ ποιοῦντο,

* τὰ ξείναντες

Sectio X.

I. Conjugatio.

* ποιῆ

* ποιῆμεν,

* ποιῆμεθα

† ἐφίλει

* ποιηθήσῃ
* ποιήσῃ

ᾶ

ει

ῖ

IMPERA

τυπέω, πλυπέω

OPTA

οίατο

αίατο

DE VERBIS

Indicatio.

Jones resolvunt
contraction.

ἐόμεθα, ἐμεθα

Doricè

Æolicè

Poëticè

CTIVUS.

TIVUS.

CIRCUMFLEXIS.

vus. Aët. Pass. & Med.

ἀμην

ἀμεοθα, ἐμεοθα

μεθε

ἐφίλη

Communiter

Atticè

Ionicè

Impera

* ποιῶ
* ποιέτωσαν
* ποιέσθωσαν

είτων, έντων
είσθων,

ποιῶ

Opta

* ποιούμε
* ποιούντο
* ποιήσμεντο

ποιούν, οἴης, οἴς, οἴ.

ποιόαιτο
ποιήσμεντο

Subjun

* ποιήσῃ

εἶ

ῆαι

Infini

* ποιέειν
* ποιέειν
* ποιέειν

εἶμεναι

εἶμεναι
εἶμεναι
εἶμεναι

Doricè

Æolicè

Pœticè.

tivus.

ποιῶ

tivus.

ποιῶν

ποιῶν

ποιήσμεντο

ctivus.

tivus.

ποιῶν, ποιῶν
ῶσα, ῶσαι

ποιῶν, εν, ποῶν.

εἶμεναι

Communiter | Atticè | Ionicè

Secunda Conjugatio

Indicativus Aët. Passivus

† ὀρέω
† αἴεις, αἴει
† ἡρέω, ἡρέω
* ὀρώσσι
† γελᾷς
ὀρέω, ᾶ
* ἡρώμεθα

ἦς, ἦ
ἦ, ἦται

ὀρέω

εὐθα

OPTA

* ὀρώμε

ώλω, ᾶν

INFINI

† ὀρέων
† ὠροκέναι
* γελῶν
* βοῶσα

ἦν
ἑωροκέναι, μῆναι

ἔμην

Doricè | Æolicè | Poëticè

Circumfl.

& Medius.

ἦ, ἦται
ᾶν

αἴς, αἴ

αἴς, αἴς

* ἦ, ᾶται
ἑθα

† αἴ
ἑθεν

TIVUS.

TIVUS.

ἴω

ἑροκέναι, αἴς, ᾶν

ᾶν
αἴσιν.

ἑμῆναι

H

Communiter | Atticè | Ionicè

TERTIA CONIUG.		Indicativus
* ἔδαλιον * δολιώση * χρωσώμεθα * χρωσέομι, οἶμι * χρωσῶν * χρωσῶντο	ἔδαλιῶν σθ οἶλω, οἶν ὀμμεῖται	
Sectio XI.		DE VER
Prima		Conjugatio.
† Τίθημι [Τίθεμαι * Τίθεσσι * Τίθησι * Τίθεσθε * Τίθενται * ἔτιθεσθε * ἔτιθιμι * ἔτιθεσθε [Τίθηκα * ἔτιθηκα * ἔτιθεσθε * ἔτιθησθε	τίθημι ἔσθ ἔσθε ἔσθε	

Doricè | Æolicè | Poëticè.

CIRCUMFLEXORUM.		Modus.
BIS IN MI.		
εἶδα χρωσῶν ὀμμεῖται	εἶθεν χρωσῶν ὀμμεῖται	ὀμμεῖται οἶατο
τίθημι τίθειμαι	τίθειμι τίθειμαι	τίθειμαι τίθειμαι
τίθημι τίθειμι	τίθειμι τίθειμι	τίθειμι τίθειμι
ἔτιθεν τίθεικα	ἔτιθει τίθεικα	ἔτιθει τίθεικα
ἔθεν	ἔθει	ἔθει

Communiter	Atticè	Ionicè
		Impera
* τ'ἴθελε * τ'ἴθελος		εἶ
		Opta
* πείθεμαι, εἴητε, εἴησιν	εἴημι, εἴητε, εἴεν	
		Infini
* πείθεσθαι	εἴημαι	εἴημι
		SECUNDA Indica
† ἴσημι [ἴσημαι * ἴσησιν * ἴσησθε * ἴσησθε * ἴσησθε * ἴσησθε * ἴσησθε † ἴσησθε † ἴσησθε * ἴσησθε	ἴσημι ἴσησθε ἴσησθε ἴσησθε ἴσησθε ἴσησθε ἴσησθε ἴσησθε ἴσησθε ἴσησθε ἴσησθε	ἴσημι ἴσησθε ἴσησθε ἴσησθε ἴσησθε ἴσησθε ἴσησθε ἴσησθε ἴσησθε ἴσησθε ἴσησθε

Doricè	Æolicè	Poëticè.
tivus.		
δ	τ'ἴθελε	τ'ἴθελε
tivus.		
tivus.		εἴημαι
CONIUGAT. tivus.		
ἴσημι ἴσησθε	ἴσημαι ἴσησθε	ἴσησθε
ἴσησθε ἴσησθε		ἴσησθε
ἴσησθε ἴσησθε		ἴσησθε
	H 3	ἴσησθε

Communiter

Atticè

Ionicè

Imperativus

* σήθι
* σήτωσθι
* ἑσθίημεν, ἡτε, ἡσθι.

σήτων
ἄμεν, ἄτε, ἄεν.

Infini

* ἰσθῆναι
* σῆναι
* ἕσθηναι

ἄμεναι
ἡμεναι
ἄς

ἄμεν
ἡμεν
ἄς

TERTIA

CONIUG.

Indica

† Δίδωμι
* Δίδωσι
* δίδῃσι
* ἑδίδων, ὡς, ὦ
* ἑδίδου

Δέδωμι

δάσθ
οσθε
οσ

Doricè

Æolicè

Poëticè.

& Oprativus.

σῆθι

tivus.

ἄναι

IN MI.

tivus.

δίδωθε
ἄνθε

δίδανθε

Δίδασκαν, ες, ε

Communiter

Atticè

Ionicè

* Ἔδοσαν

* Δώσω

Imperativus

Opt. &

* Δίδωθι, δίδε

* Διδόμην, ητε, οἴμην, οἴτε, οἴεν
ησαν

[Δῶ

[δῶσι

Infini

* Διδόναι

* δῶσαι

δόναι
δόναιδόναι
δόναιQUARTA CONIUGA
Indica

* ζῶμι

* ζῶμι

* ζῶμι

* ζῶμι

ζῶμι

H

Doricè

Æolicè

Poëticè

ἔδον

διδῶσα

Subjunct.

δίδωσι

δίδωσι

δῶσι

δῶσι

tivus.

δόναι

δόναι
δόναιTIO IN MI.
tivus.

ζῶμι

ζῶμι

ζῶμι

ζῶμι

ζῶμι

H 5

Communiter

Atticè

Ionicè

Sectio XII.

DE

ΕΙΜΙ

[Εἶμι
εἶς
εἶσι
εἶμι, εἶσι

ἦν. ἦς. ἦ.

ἦμι
Πάρεσι. ἔνεσι. ἔ-
πεσι
ἔσμαι. ἦ. εἴμι

[Ἔσο
ἔσωσιν

Ἔτημι, εἴητε,
εἴησιν
Ἦ. ἦς. ἦ

Ἔιναι

ἔσαν

Ἔω

εἶμι, εἶσι

ἔλω, ἔης, ἔη.
ἦα, ἄς, ε.

ἔσκες, ἔσκε.
ἔτημι, εἴητε, ἔσαν

ἔσαι, ἄσαι.

ἔω, ἔης, ἔη, ἦσι, ἦσι

ἔμι, ἦμι

Doricè

Æolicè

Poeticè.

ANOMALIS.

Sum.

ἔμι
ἔσι
ἔνι
εἶμι, ἐς. ἔνι

ἔω, ἦς. ἦς

ἦμες

ἔσμαι, ἄμαι

ἦμι

ἦθα

ἔθα, ἦθα

ἔμαι, ἔμαι,
ἦμες, εἶμαι.

ἔλω, ἦς, ἦ. ἦα, ἄς, ε.

πέρεσι, ἐνι, ἐπι

ἔσομαι, εαι, εἴμι,
ἔσεσμαι, ἔσαι
ἔσο

ἔμι, εἴητε, εἴη

ἔμι

Communiter

Atticè

Ionicè

ὄν ἔσα, ὄν
ὄντ^Ϟ, ἔσῃς, ὄντος

[Εἶς

ἰς

ἴσαν

ἔσα, ας, ε

ἦσαν

ἴναι, vel ἰέναι

[Φημι

φημι

φασί

ἔφης, ἐφλω

φῆσω

ἔδν, ἔῃσα, ἔδν
ἔδντ^Ϟ, ἔῃσῃς, ἔδν-
τ^Ϟ

Εἶμι.

ἰαμι

ἦσαν

ἦσα, ἦσα, ας, ἦε.

ἦσαν

ἦμι

Φημι.

Doricè

Æolicè

Pœticè.

VADO.

ἰδμεα

DICO.

Φαμι

Φαμι

Φαμι

Φασά

ἔφησθ

Φῆν, Φῆς, Φῆλεω,

ῆ, ῆ

ἔῃς, ἔῃσα, ἔν
ἔντος, ἔῃσῃς, ἔντος

ἔῃσθ

ἦσαν

Communiter

Atticè

Ionicè

[ἴημι
 ἰέεισι
 ἀφείκα
 ἰέηνμι, τε, σαι
 ᾧ, ἡς, ῆ
 Ἔιναι

ἰᾶσι
 ἀφείκα
 ἰέηνμι, εἶτε, εἶεν
 ἔμηναι, ἔμαρηναι

ἸΗΜΙ,
 Activum.

ἴημι
 ἰέεισι

ἔω, ἔης, ἔη, ἔει
 ἔμηναι

Passivum.

ἔσθ

ἩΜΑΙ,

ἔαται
 ἔαται, εἰαται
 ἔατο, ἦατο

[ἰένται
 ἔσθ

ᾧ

[ἦνται
 ἔινται
 ἦνται

Doricè

Æolicè

Poëticè.

ΜΙΤΤΟ.

ἴεμμο

ἔηθα, ἦθα

ἔμηναι

ἔω, ἔω, ἦς, ῆ

ἔαται

ΣΕΔΕΟ.

εἰαται

εἰατο

Communiter

Atticè

Ionicè

κείνται
κείμεθα
κείντο

ΚΕΜΑΙ,

κείαται
εοθα
κείατο

Ι' ΣΗΜΙ,

ἴσημι
ἴσημι -
ἴσημι, ἴσητε
ἴσησιν

ω

ω

ἴσων

ΔΥΝΑ

δύσσαι
δύαται

θέλει

Doricè

Æolicè

Poëticè.

JACEO.

εοθα

εθε

κείαται
κείατο

SCIO.

ἴσασαι

ἴδμεν

ἴση

ΜΑΙ.

δύνη

I

Communiter

Atticè

Ionicè

Imper

[χεῖ]

Sectio XIII. DE RELIQUIS PAR

DE AD

Πρόπον

πρεπόντως

[Σήμερον

Τημέρα

[χθές

ἐχθές

[Ναί. Ούκ

ναίχι. Ούχι

[Ενταῦθα

ἐνταυτοῖ

* Ἀληθῶς

ἀληθῶς

[Μὴ

μὴ

[Οὐ

οὐ

[Πῶς

πῶς

[Πῆ

πῆ

[Πότε

πότε

[ὅπῃ,

ὅπῃ

[ἄλλοτε, ὅτε

ἄλλοτε, ὅτε

[Ὡς

Ὡς

Doricè

Æolicè

Pœticè.

lonalia.

χεῖρας

TIBUS ORATIONIS.

VERBIO.

ὦν

πᾶ

πόκα, τόκα

ὅπῃ

ἄλλοκα, ὄκα, ὄκκα

τῶς

Communiter

Atticè

Ionicè

[ομῶς
αἰετῶν
ἐνδοῦ
ἀνδῶ
πυτῆ
δῶ
οἰκᾶδε
πάντη
ἐκείσθ

[Εἰς
Πρὸς, Εἰς

ἄς, ὡς
ὦς

DE PRÆPO

πυτῆ

Doricè

Æolicè

Poeticè.

ἄμῶ
ἄας
ἐνδοί, ἐνδοῖ

οἰκᾶδες
παντῶ
τῶνδῆ

ἄνις
πῆ
ἦ in comp.

SITIONIB

πῆ, πῆ in cō
positis sæpè syl
laba ἢ abjicitur
si sequatur, aliàs
abjicitur ante
vocalem, ut π-
ῆδῆ, πῆν, πῆτε, πῆ-
τε pro πῆ-
τῆ, πῆ τῆν,
πῆστε, πῆσαι-
τε &c.

Communiter

Atticè

Ionicè

[Σω
[Nη
[μ
[ἀμφι
[Εν
[Υπερ
[ωσθι

[Δη
[Ούν
[Γε
[καιπερ
[ει,εινε
[ειμη

Δε

DE CONIUN

ων

Seçtio XIV. DE SYNTA

1. Enallage.
† Generum,
ut η κώδων, βω-
λ⊙ pro ο κώδων,
βωλ⊙

1. Enallage.
† Generum,
ut ητες πολλη, pro
πολλω

Doricè

Æolicè

Poeticè

ἀνά, ἀν
νά

αμπι

ει,ειν,εις.
ωεις
πειρ

CTIONIBUS.

ων

ζα

αι,αινε & αινα
αιμη

πειρ

XI FIGURATA.

1. Enallage.
† Declinationū
ut δαμαλις pro
δαμαλη.

1. Enallage.
† Generum,
ut η ἀνη pro ο,

1. Enallage.
† Generum,
ut ἰωπέλευθα pro

Atticè	Ionicè	Doricè
Duales numeros ferè in masculino usurpant, ut τῶ ἡμέραι: sic ὁ αἶξ, pro ἡ αἶξ		
† Numerorum ut τὸν λακεδαίμονα pro τῶς λακεδαιμονίης, αἰρεῖσθαι pro ἀτρεῖσθαι.	† Numerorum ut in Attica.	
† Casuum. ut Vocativus pro Nominativo in i. simplic. ἰπώδῳ pro ἰπώδῳτις.		
† Modorum. Optativus pro praeterito Indicativi, item pro Subjunctivo, ut εὖν εἰλοῖς &c.	Modorum * Infinitivus Imperativo, ut γαμῆν pro γάμει	† Modorum Subjunctivus pro Indicativo

Æolicè	Poëticè.
† Declinationum ut ἐξϙ, ἐξϙ pro Ἐξως, ωτϙ.	αι κέλδθοι. τὰ μηρῆ pro τῶς μηρῆς. πύλας ημαδέντϙ pro ἡμαδοέσσης, λαφϙ κερδέσασα pro κερδέεις
† Casuum. ut in Attica speciatim Æoles dativum pluralem in tertia simpl. usurpant pro accusativo ut τοῖς θεοῖς pro τῶς θεοῦς.	† Partium orationis Nomen pro adverbio μέγα pro μεγάλως. Coniunctio δε pro præpositio ut πεδῖονδε pro εἰς πεδῖον. Verbum pro Nominis μάχεσθ pro μάχη. &c.
	I 5

Atticè

Ionicè

Doricè

† *Temporum.*

Aoristus pro
præsenti, præsens
pro futuro, *πελει*
pro *πελεισθ*

† *Partium ora-*
tionis.

Participium pro
Infinitivo, Par-
ticipium pro
Nomine, ut in
Syntaxi com-
muni latius do-
cetur.

2. *Ellipsis*

frequentissima
est. In specie
præpositionis *ἔ*
ut *ἐμὴν. γράμω*

2. *Ellipsis*

etiam Jonibus
familiaris est.

Æolicè

Poëticè.

2. *Ellipsis.*

Ionicè

Doricè

‡ 3. Syncope
 ut ἐγεντο pro ἐγένετο, ἐν-
 κάτθεο pro ἐνκατέθεο, ἀ-
 χιλῆ⊕ pro ἀχιλῆ⊕, ἐπι
 pro ἐπιεσι.

† 4. Metathesis
 κερδιῆ pro κερδία, κέρ-
 τ⊕ pro κερτ⊕.

‡ 5. Prosthesi
 κέκλυδι pro κλύδι pra-
 sertim in augmentis pre-
 teritorum & aoristo-
 rum.

‡ 6. Apheresis.
 ut εἰνός pro δεινός, αἶα pro
 γαῖα
 † & in omnibus augmē-
 tis verborum.

3. Syncope.
 ut in Ionica

† 4. Metathesis.
 κέρων pro κίρων

Æolicè

Pœticè.

3. Syncope.
 ‡ In præpositionibus
 quibusdam ut : κἀκτανε
 pro κατέκτανε, ἀγκρένω
 pro ἀνακρένω, κακκεφα-
 λῆς pro κῆ κεφαλῆς, ἕβ-
 εαλε pro ἕβεαλε.

4. Metathesis,
 ut in Dorica.

† Prosthesi.
 ut βρόδον pro ρόδον

3. Syncope.
 in Ionica

4. Metathesis,
 ut in Ionica.

‡ 5. Epenthesis.
 [εἶαρ pro ἔαρ
 [ἠέλι⊕ pro ἠλι⊕
 [ἐπίτυμ⊕ pro ἐτυμ⊕
 &c.

‡ 6. Apheresis,
 ut in Ionica.

‡ 7. Pleonasmus
 Vocularum expletiva-
 rum, de quibus cap. 7.

Ionicè

Doricè

* 7. *Anastrophe.*
 & alia figura Poëtis usi-
 tata.

F I

Æolicè

Poëticè.

* 8. *Tmesis.*
 ὄπι μῦθον ἐπέπλεε pro μῦ
 θον ἐπέπλεε.

9. *Paragoge.*
 syllabarum φι, σι, θα, ut
 supra in Declin. & Con-
 jugationibus dictum.

10. *Apocope.*
 † ὄασε pro ὄασεε.

* 11. *Anastrophe.*
 ut ᾠ ἐπὶ pro ἐφ' ᾠ.

N I S.

Cb 1856. 8

ULB Halle

3

002 386 801

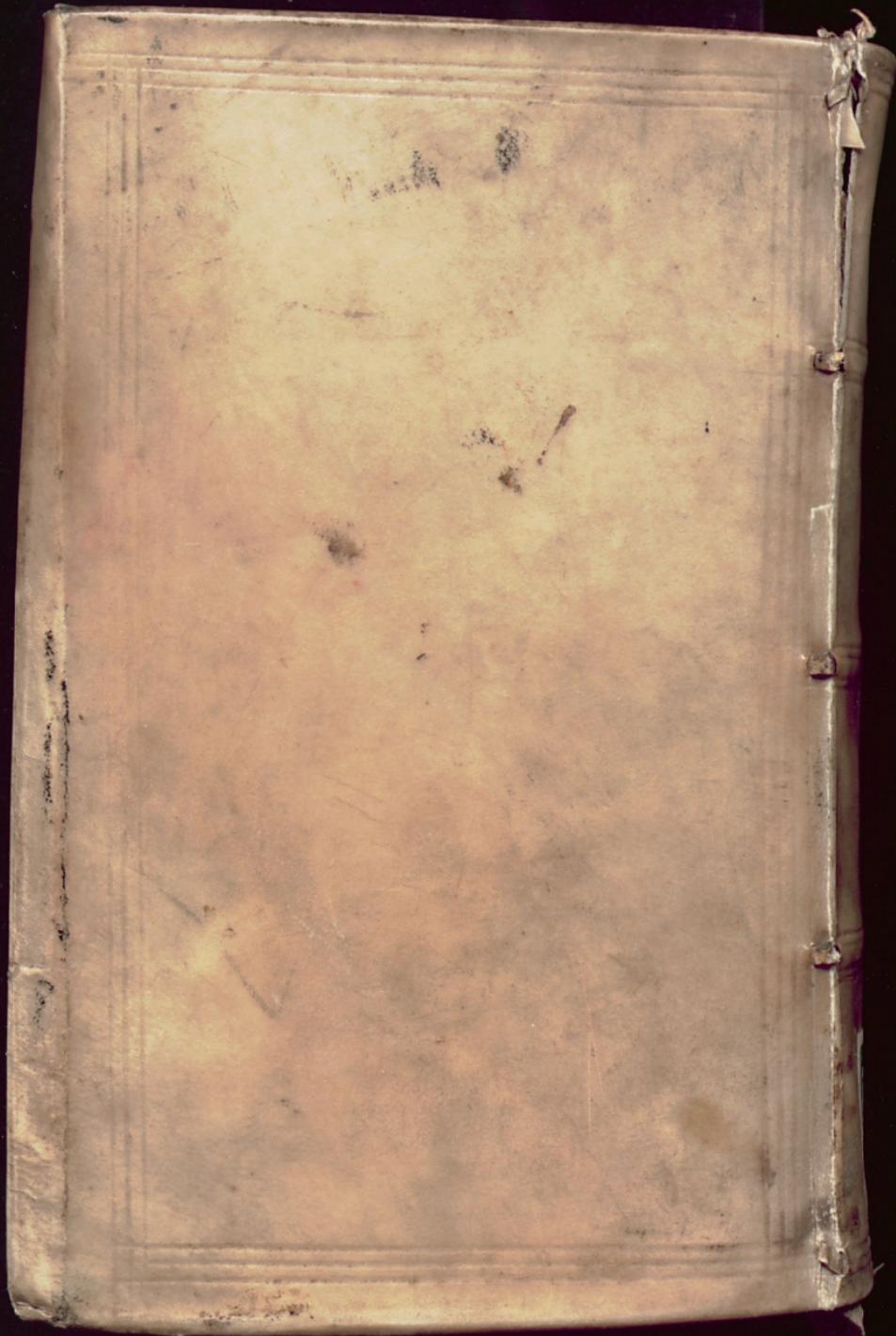

~~78-701~~

V077

m f

B.I.G.

Farbkarte #13

DE RATIONE
Conficiendi faciliè & ar-
tificiose
 GRÆCA CAR-
 MINA,
 IN QVA PRÆCIPUA ARTI-
 FICIA ET COMPENDIA GRÆ-
 cæ Poëscos perspicuè & brevi-
 ter indicantur,

AUTORI
 CHRISTOPHORO HELVICO
in illustri GIESSENA Profess.

M. Petrus à Jona
1675

GIESSE HASSORUM,
 Casparus Chemlinus imprimebat Anno

M. D C X.